

ΕΓΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προπληρωτέα

Ἐν Ἑλλάδι . . . Δρ. 10
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ . . . Φρ. 12

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἘΒΔΟΜΑΣ

Ἐν ἑδρῇ Μουσῶν ἀριθ 6.

Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται
λεπτῶν 20.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Ἡμερολόγιον
- Οἱ Ἄγγλοι, ὑπό Κ.
- Ἔργα καὶ ἡμέραι.
- Ἐπιστολαὶ ἐξ Ἰταλίας, ὑπό Α. Γ. Η.
- Δεκέλεια, ὑπό Π. Κ.
- Ὁ Σταυρωμένος Πέτρος, ὑπό Γ. ΛΑΜΠΑΚΗ.
- Ἡμερολόγιον ἀνθρώπου περιττοῦ (διήγημα.)
- Τοῦ Παπᾶ ἡ λούτσα, ὑπό Κ. Γ. Ζ.
- Φιλολογικά, ἐπιστημονικά, καλλιτεχνικά
- Περιγραφή τῶν μαχῶν τοῦ Γαλασίου καὶ τοῦ Σουλωνίου τοῦ κατὰ τὴν δεξιάν ὄχθην τοῦ Προύτου, συγγραφεῖσα παρὰ ΙΑΚΩΒΑΚΗ ΡΙΖΟΥ τοῦ ΝΕΡΟΥΔΟΥ.
- Ἀπαντήσεις ἀνευ ἐρωτήσεων. (Πότε εἰσῆχθη εἰς Ἀθήνας ἡ τομάτα; — Αὐτὰ συμβαίνουν καὶ εἰς τὴν Ἀγγλίαν. — Στοργὴ πυργίτου. — Διατί ζοῦν πολλοὶ αἱ γυναῖκες. — Τί στοιχίζουν οἱ Ἀθάνατοι κλ.)
- Πνευματικαὶ ἀσκήσεις. — Λύσεις — Λύται.
- Ἀλληλογραφία.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ. Εὐπλοῦ τοῦ διακόνου καὶ μάρτυρος ἀθλήσαντος ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τῷ 296 ἔτει.

ΙΣΤΟΡΙΑ. 1690. Παράδοσις τῆς Μονεμβασίας εἰς τοὺς Ἑνετοὺς μετὰ τετράμηνον πολιορκίαν.

1826. Ἀποφασίζεται ὅπως ἐξέλθωσι τὴν ἐπιούσαν διὰ νυκτός ἐκ τοῦ φρουρίου Ἀθηνῶν 300 γυναϊκόπαιδα, ὅπως ἐπαρκέσωσιν αἱ ἐν τῷ φρουρίῳ ζωοτροφίαι τοῖς πολιορκουμένοις μαχηταῖς.

ΟΙ ΑΓΓΛΟΙ

Ἀπότου ἡ ἀγγλικὴ ἐφημερίς Πωλ-μὼλ Γκαζέτ ἤρην εὐθαρσῶς τὸν πέπλον τῶν ἐν Λονδίῳ διαπραττομένων, καὶ τὸ φοβερὸν σκάνδαλον ἀντήχησεν ἀνά τὴν Εὐρώπην καὶ τὴν Ἀμερικὴν, γενικὴ πάντας κατέλαβε περιεργία ὅπως κάλλιον γνωρίσωσι τὸν ἀγγλικὸν βίον καὶ ἴδωσι μὴ ὑπὸ τὰ εὐχρα ἀνθὴ τῆς ἀρετῆς, τῆς σεμνότητος, τῆς φιλανθρωπίας, τῆς στερορότητος τοῦ χαρακτῆρος, ὑπολανθάνωσιν οἱ ὄφεις τῆς διαφθορᾶς, τῆς ἐκλύσεως, τῆς σκληρότητος, τῆς γελοιότητος. Πρὸς ἱκανοποίησιν τῆς περιεργίας ταύτης τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν ἐρανισθέντες μεταφέρομεν κεφάλαια ἐκ νεωτάτου βιβλίου περὶ Ἀγγλίας συγγραφέντος ὑπ' ἀνδρὸς θαρραλέου καὶ βαθέως γνώστου τοῦ ἀγγλικοῦ βίου.

Ὁ Ἀγγλικὸς κλῆρος.

Πάντα τὰ τερατώδη δύνανται νὰ γεννηθῶσιν ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ τοῦ Ἀγγλοῦ ἀφ' ἧς στιγμῆς πρόκειται περὶ θρησκείας. Εἶνε ἐν τῷ στοιχείῳ του ὁσάκις συζητεῖ περὶ χωρίου τινὸς τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Ὅσάκις ἐπισκέπτεσθε ἀγγλικὴν τινα οἰκογένειαν σὰς ἐρωτοῦν ἀπλοῦστατα: «Πῶς σὰς φαίνεται ὁ νέος ἐφημέριός μας; Εἰς

ποῖαν ἐκκλησίαν ἤθεο χθές; Ποῖαν ἐπιστολὴν τοῦ Ἁγίου Παύλου προτιμᾶτε; Ποῖος εἶνε ὁ προσφιλέσ σας ἀπόστολος;»

Αἱ τῶν καλῶν οἰκογενειῶν νεάνιδες θεωροῦσιν ὡς τιμὴν τῶν νὰ μετέχωσι τοῦ χοροῦ, νὰ διακοσμήσιν τὸν ναὸν διὰ τὰ Χριστούγεννα καὶ τὸ Πάσχα.

Ἐπειδὴ ἐν Ἀγγλίᾳ ὑπάρχουσιν 23000 κληρικοὶ ἀπὸ τοῦ ἀνωτάτου ἱερέως μέχρι τοῦ ἐλαχίστου ἐφημερίου καὶ ὑπάρχουσι μόνον 13,500 θέσεις, τί μένει εἰς τὸν νέον κληρικὸν τὸν πένητα καὶ ἀνευ προστασίας;

Ὁ νεκρὸς ἱερεὺς ἀρκεῖ νὰ τύχη τῆς εὐνοίας γεροντοκόρης τινὸς πλουσίας, ἀγοράζει φορητὸν τι σιδηροῦν παρεκλήσιον καὶ ἐγκαθίσταται ἐν συνοικίᾳ νεοδημητῶ ἀνεμεταλλεύτῳ ἔτι. Ἄν εἶνε ἄγαμος καὶ εὐειδῆς σοιχηματίζω ἕκαστον καθ' ἑνὸς ὅτι πρὶν παρέλθουν δύο ἔτη θὰ ἔχη ἀληθῆς παρεκλήσιον, ποιμνιον, σύζυγον, τέκνα καὶ χρήματα.

Ὁ στρατηγὸς Βουδ ἤρξατο κηρύττων ἀπὸ προχείρου βήματος ἐν τῇ ὁδῷ, νῦν δὲ εἶνε ὁ ἀνώτατος ἀρχηγὸς τοῦ Στρατοῦ τῆς σωτηρίας καὶ ὁ εὐδαίμων κτήτωρ μεγάλης περιουσίας. Ἡ σύζυγός του εἶνε στρατηγός, μία τῶν θυγατέρων του στρατάρχης, αἱ ἄλλαι εἶνε τοῦλάχιστον λοχαγοί. Πρὸ μικροῦ δ' ἀπέστειλε τὸν υἱὸν αὐτοῦ εἰς Αὐστράλιαν ὡς συνταγματάρχην. Φυσικῶς πάντες οὗτοι λαμβάνουσι μισθοὺς κατὰ τὸν βαθμὸν του ἕκαστος.

Ὁ Στρατὸς τῆς Σωτηρίας ἔχει τοὺς στρατῶνάς του (ἀνάγνωθι παρεκλήσια) τὰς σημαίας του (ἀνάγνωθι θρησκευτικὰ σήματα) μετ' ἐπιγραφῶν ἐμποιοῦσῶν φρίκην οἶαι ἢ: «Αἶμα, πῦρ, πόλεμος» συνταγματάρχης, λοχαγοὺς ἐρίππους, ἀξιωματικούς καὶ στρατιώτας καὶ πρὸ πάντων καταχθονίαν μουσικὴν.

Αἱ ἐν ταῖς τάξεσι τοῦ Στρατοῦ τῆς Σωτηρίας Halleluia Lassés θυγατέρες τῶν Ἀλληλούια καλούμεναι γυναῖκες, εἰσι πολλῶ φανατικώτεραι τῶν ἀνδρῶν ὁμοιάζουσι πρὸς δαιμονιώσας χειρονομούσας, ὀρχουμένας, πληττούσας τὰ τύμπανα καὶ σειούσας τὰ κύμβαλα αὐτῶν.

Ὁ φρενητιώδης διὰ τῶν ἑδῶν χορὸς, ὁ τελευταῖος νεωτερισμὸς τοῦ Στρατοῦ τῆς Σωτηρίας ἰδρύθη διότι ὁ Δαβὶδ ἐχόρευσε πρὸ τῆς ἱερᾶς κιθάρῃ ἐν ἤχῳ κυμβάλων.

Ἀρκοῦσιν ἀνέκδοτά τινα ὅπως καταδειχθῇ μέχρι τίνος δύναται νὰ χωρήσῃ ἡ παραφροσύνη αὕτη ἐν τῇ Ἀγγλίᾳ.

Εὐπορος οἰκογένεια ἐν τινι τῶν πόλεων τῆς βορείου Ἀγγλίας εἶχε φιλοξενήσει ἱεραπόστολόν τινα κατὰ τὴν διαμονὴν του ἐν τῇ πόλει ταύτῃ. Ἀπελθόντος τοῦ ἁγίου ἀνδρὸς ὁ σύζυγος καὶ ἡ σύζυγος κατεκλίθησαν μίαν νύκτα, μίαν μόνην νύκτα ἐν τῇ σινδόνι τοῦ ἱεραποστόλου, ἔπειτα ἐδί-

πλωσαν αὐτὴν ἐπιμελῶς ὡς κειμήλιον ἐπιβεβαιούντες τοὺς φίλους αὐτῶν, ὅτι ἐνόμισαν ὅτι εὐρέθησαν ἐν ἱερῷ τόπῳ τὸσον ἀρρήτους χαράς ἠσθάνθησαν.

Ἐν ταῖς λεωφορείαις, ταῖς σιδηροδρομοῖς, σὰς ἐγγχειρίζουν δίχως νὰ τὸ ἐννοήσῃτε tracts (βιβλιάρια ἢ ἐγκυκλίους θρησκευτικῆς τινος προπαγάνδας) ἐν ταῖς αἰθούσαις τῶν σιδηροδρομικῶν σταθμῶν εὐρίσκονται δελτία ἀνητημένα φέροντα χωρία τῆς Ἁγίας Γραφῆς, πολλὰκις μάλιστα εὐρίσκεται καὶ Ἁγία Γραφή τις μετὰ τῆς συστάσεως ἐν τούτοις νὰ μὴ συμπαράλαβῃ ὁ ἀναγνώστης μεθ' ἑαυτοῦ τὸ βιβλίον.

Ἐν τῇ ὁδῷ σὰς πλησιάζουν καὶ σὰς ἐρωτοῦν: Εἰσθε σωσμένοι; Ἐλθετε νὰ σὰς πλύνω εἰς τὸ αἶμα τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἂν δὲν δεικνύετε οὐδεμίαν διάθεσιν νὰ ὑπαχθῆτε εἰς τὴν ἐγγείρησιν ταύτην ὁ ἱεροκῆρυξ σὰς ἀπειλεῖ διὰ πικρῶν τῶν βρασάνων τῆς κολάσεως.

Ἰδιοκτῆται καὶ ἐνοικιασταί.

Ὁ ἐνοικιαστὴς οἰκίας τινός, μετὰ τὴν λήξιν τοῦ μηνὸς δέχεται τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ ἰδιοκτῆτου ἢ τοῦ πράκτορος αὐτοῦ αἰτοῦντος τὸ ἐνοίκιον ἐκπληρωθείσης τῆς διατυπώσεως ταύτης ἂν ὁ ἐνοικιαστὴς δὲν εἶνε εἰς κατάστασιν νὰ πληρώσῃ, ὁ νόμος παρέχῃ δικαίωμα εἰς τὸν ἰδιοκτῆτην νὰ πωλήσῃ τὰ ἐπιπλα τοῦ ἐνοικιαστοῦ ἐν διαστήματι πέντε ἡμερῶν ἀνευ ἄλλης τινὸς διαδικασίας. Τὰ ἐξόδα τῆς πωλήσεως καὶ τῶν γνωστοποιήσεων ἐπιβαρύνουσι τὸν ἐνοικιαστὴν ὡς καὶ 3 σελήνια καὶ 6 πένναι (4 δρ. 35 λεπτά) καθ' ἐκάστην, ἅτινα ὑποχρεοῦται νὰ πληρώσῃ εἰς τὸ ἄτομον, ὅπερ ὁ ἰδιοκτῆτης ἐγκαθίστησιν ἐν τῇ οἰκίᾳ ὡς φύλακα τῶν ἐπιπλων.

Ὀλόκληρον τὸ Λονδίνον, δηλαδὴ τὸ ἔδαφος ἐφ' οὗ ἡ πόλις αὕτη ἐκτείνεται, ἀνήκει εἰς λόρδους τινάς· τὸν δούκα τοῦ Οὐεστμίνστερ, τὸν δούκα τοῦ Βετφόρδ τοῦ Buccleuch, τὸν λόρδον Μάνσφιλδ κτλ. Δὲν πωλοῦσι τὸ ἔδαφος, ἀλλὰ τὸ ἐνοικιάζουσι δι' ἐννεήκοντα ἐννέα ἔτη καὶ μετὰ τὸ πέρασ τῆς προθεσμίας ταύτης πᾶσαι αἱ οἰκοδομαὶ περιπίπτουσιν εἰς τὴν κυριότητα αὐτῶν δυνάμει τοῦ νόμου καθ' ὃν πᾶν ὅ,τι εὐρίσκεται ἐπὶ τῆς γῆς, ὡς τὰ δένδρα, αἱ οἰκοδομαί, ἢ ὑπὸ τὴν γῆν, ὡς τὰ μεταλλεῖα ἀνήκουσιν εἰς τὸν ἰδιοκτῆτην τοῦ ἐδάφους.

Ἐντεῦθεν αἱ κολοσσαῖαι περιουσίαι τῶν γαιοκτημόνων τούτων λόρδων.

Ἀναγινώσκουμεν ἐν τινι ἐγγράφῳ ἐφημερίδι τῆς 15 Ἰανουαρίου 1885 τὴν περιγραφὴν σκηνῆς τινος ἐξώσεως φρικώδους καὶ σκληροτάτης συμβάσεως οὐχὶ πρὸ πολλοῦ ἐπὶ τῶν κτήσεων τοῦ δουκὸς Οὐεστμίνστερ.

Πτωχή γυνή υπερτεσσαρακονταπενταέτις, πρό τινος ἀπολέσασα τὸν σύζυγόν της ἐξεδιώχθη ἐξ οἰκίσκου τινὸς ἀγροτικῆς, ὃν κατώκησεν ἐπὶ τριάκοντα τρία ἔτη. Τὰ ἐπιπλα αὐτῆς ἐξεβλήθησαν εἰς τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ, ἐκτεθειμένα εἰς ῥαγδαίαν βροχὴν μετὰ χιόνος πιπτούσης τὴν στιγμήν ἐκείνην· ἀλλ' ἡ σκληρότης τοῦ ἰδιοκτῆτου φαίνεται ἐν ὄλῃ τῇ φρίκῃ αὐτῆς ἰδίως ὅτε ἡ τάλαινα γραῖα ἀσθενῆς καὶ ἀνάπηρος ἐσύρθη ὑπὸ δύο ῥωμαλέων κλητῆρων καὶ ἀπετέθη ἐν τῇ ὁδῷ παρὰ τὰ πενιχρὰ αὐτῆς ἐπιπλα, ἐγκαταλειφθεῖσα ἐκεῖ μαινομένης τῆς καταιγίδος.

• Η μέρη.

Ἀναμνησθέντες ὅτι πρό τινων ἐτῶν, ἐν Νέῃ Ὑόρκῃ ἡ κυβέρνησις ἠδυνήθη ἄνευ κινδύνου καὶ ἄνευ πολλῆς κατακραυγῆς ν' ἀπαγορεύσῃ ἐπὶ πολλὰς ἐβδομάδας τὴν πώλησιν παντὸς μεθυστικοῦ ποτοῦ, πολλάκις ἀνελογίσθη ὅτι ἂν παρόμοιον μέτρον ἐλαμβάνετο ἐν Ἀγγλίᾳ, ὁ λαὸς δὲν θὰ ἐβράδυνε νὰ προβῇ εἰς ἀνταρσίαν.

Ἡ κυβέρνησις γινώσκει τοῦτο κάλλιστα καὶ ἐν τῶν μέσων τῆς κυριαρχίας αὐτῆς εἶνε ἡ μετρία μέθη, πρό πάντων ἢ ἐκ τοῦ τζίν ὅπερ ἀποκτῆνοὶ τὸν πίνοντα αὐτὸ καθιστῶν αὐτὸν ἀνίκανον νὰ ἐνεργῇ ὡς ἄνθρωπος.

Ἄς κρίνη τις περὶ τοῦ ποσοῦ τῶν ἐν Ἀγγλίᾳ μεθύσων ἐκ τῆς προσφάτου ταύτης στατιστικῆς.

Εἰς δέκα ἔτη ὁ ἄρτος, ὃν ἔφαγεν ὁ ἀγγλικὸς λαός, ἔστοίχισεν 70 ἑκατομ. λιρῶν στερλινῶν (1,750,000,000 φράγκων)· οἱ ἄνθρακες, δι' ὧν ἔβρασε τὸ φαγητὸν ἔστοίχισαν 15 ἑκατομμύρια λιρῶν στερλινῶν (375,000,000 φρ.)· τὸ ἐνοίκιον τῶν οἰκιῶν, αἵτινες στεγάζουσι τοὺς ῥηθέντας καπιναλωτάς, ἀνήλθεν εἰς 70 ἑκατομ. λιρῶν στερλινῶν (1,750,000,000 φρ.) τὰ σχολεῖα ἔστοίχισαν 11 ἑκατομμύρια λιρῶν στερλινῶν (275,000,000 φρ.) καὶ ἐν τῷ αὐτῷ χρονικῷ διαστήματι, προσέξατε, ὁ αὐτὸς πληθυσμὸς ἐθυσίασεν εἰς οἶνοπνευματώδη ποτὰ καὶ ζύθον τὸ μὴ ὄδον ποσὸν τῶν 136 ἑκατομμυρίων λιρῶν στερλινῶν δηλαδή 3,400,000,000 φράγκων, ὅπερ ἀποτελεῖ δαπάνην ἴσην πρὸς ἀπάσας τὰς ἄλλας ὁμοῦ λαμβανόμενας.

Διατρέξατε τὸ Λονδίον καὶ θὰ ἴδῃτε τὰς δημῶδεις συνοικίας βροχούσας ἐνεχυροδανειστηρίων, παρὰ τὰ οἶνοπνευματοπωλεῖα, δηλαδή τὸ ἀποτέλεσμα παρὰ τὴν αἰτίαν. Θέλετε ἴδει, ἀπὸ τῆς ἐνάτης ὥρας τῆς πρωίας μέχρι τοῦ μεσονυκτίου, τοὺς ἀνδρας, τὰς γυναῖκας καὶ τὰ παιδιά νὰ συνθλιβῶνται εἰς τὰ δύο ταῦτα ἄντρα, ἐξερχομένους τοῦ ἐνὸς ὅπως εἰσέλθωσιν εἰς τὸ ἕτερον.

Δύνασθε νὰ ἴδῃτε τὴν μητέρα κρατοῦσαν ἐπὶ τοῦ βραχιονός της τὸ θηλάζον νήπιον, φέρουσαν εἰς τὰ ἀναριθμητὰ ταῦτα ἐνεχυροδανειστήρια καὶ αὐτὰ ἔτι τὰ ἐνδύματα τῶν τέκνων της ὅπως μετ' ὀλίγον μεταβάσῃ πῆρ εἰς τὸ ἐγγύτερον ginpalace (οἶνοπνευματοπωλεῖον) μετὰ τινος τῶν γειτόνων της... ἦτις βραδύτερον, ὅτε μεθυσθῶσιν ἀμφοτέραι, θὰ προκαλέσῃ φι-

λονικίαν καὶ θὰ τὴν κυλίσῃ εἰς τὸν βόρβορον, οὐδαμῶς ἀνησυχούσα περὶ τοῦ ταλαιπώρου μικροῦ, ὅπερ συχνὰ δέχεται τὰ προσωρισμένα διὰ τὴν ἀθλίαν μητέρα του γρονθοκοπήματα.

Εἶδον μητέρας, ἃς τὰ τέκνα των, τεσσάρων μέχρις ἑξ ἐτῶν, μετέβαινον καὶ ἐζήτουν εἰς τὰ δυσώωνα ταῦτα καταγώγια, ὃν οἱ ἰδιοκτῆται τάχιστα κολοσσικῆς ἀποκτῶσι περιουσίας, ν' ἀναγκάζωσι τὰ δυστυχεῖ ὄντα νὰ πίνωσιν ἐκ τοῦ ποτηρίου των, τὸ ἀποτρόπαιον ἐκείνο τζίν, τοῦ ὁποῦ ἡ ἀγγλικὴ κυβέρνησις ἐπιτρέπει τὴν ἐλευθέραν εἰς τὸν λαὸν πώλησιν τὴν ἀποκτῆνωσιν αὐτοῦ ἐπιθυμούσα.

• Ο ἀξιοτίμος Τζέντλεμαν.

Ὅν ἄκαμπτον, θεοφοβούμενον εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν, ὅπερ, νομίζεις, χορδίζεται ὡς ὠρολόγιον ἐκάστην πρωίαν καὶ ὠρολόγιον ὅπως κινήθῃ αὐτομάτως ὀλόκληρον τὴν ἡμέραν.

Τὸ ἕτεροφυῆς τοῦτο ὄν, τὸ κατὰ τὸ ἡμισυ ἄνθρωπος καὶ κατὰ τὸ ἄλλο ἡμισυ αὐτόματον καλεῖται ἀξιοτίμος Τζέντλεμαν.

Πρῶτος ὄρος: ὁ Τζέντλεμαν πρέπει νὰ εἶνε ἀτόχος ἐνὸς χρονομέτρου· τότε εἶνε βέβαιος ὅτι εἶνε ἀκριβής. Ἐγείρεται ἀκριβῶς εἰς τὰς αὐτὰς ὥρας καθ' ἐκάστην, λούεται μετῶν πόσας φορὰς θὰ σύρῃ τὸν σπόγγον ἐπὶ τοῦ σώματός του, ἔπειτα δὲ ἀναγινώσκει ἐν κεφάλαιον τῆς Ἁγίας Γραφῆς.

Εἶχον ἓνα ὑπηρετήν, ὅστις μοὶ ἔκλεπτε φοικωδῶς καὶ ἦτο κατὰ πάντα παμπόνηρος· καὶ οὗτος ἔτι δισχυρίζετο ὅτι τῷ ἦτο ἀδύνατον ν' ἀρχίσῃ τὸ ἔργον του χωρὶς ν' ἀναγνώσῃ ἐν κεφάλαιον τῆς Ἁγίας Γραφῆς.

Ἐπειτα, ὁ Τζέντλεμαν ἐπιχειρεῖ τὸ πρόγευμά του· καταβροχθίζει porridge, νερόβραστη ἀπὸ ἀλεύρι σικκάλως (ἐσωτερικὸν κατάπλασμα) λαοδί, αὐγά, χοιρινὸν κρέας, πολλοὺς κυάθους καφέ, πῆταις καὶ γλυκίσματα. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον σαβουρωθεὶς προσκολλᾷ τὸ σύζυγικὸν φίλημα ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς ἀγνῆς συζύγου του, λαμβάνει τὴν ἀναπόφευκτον ὀμβροέλλαν του, καὶ τὸν τράχηλον ἔχων φυλακισμένον εἰς φωκὸν γιγαντιαῖον, τὸ ἐπανωφόριον κλειστὸν καὶ ἄνθος εἰς τὴν κομβιοδόχην του ἀπέρχεται εἰς τὸ office (γραφεῖον) αὐτοῦ. Γνωρίζει ἀκριβῶς πόσα βήματα μέλλει νὰ κάμῃ ἀπὸ τῆς οἰκίας του μέχρι τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ· ἐνίοτε διατρέχει τὸ διάστημα μετὰ μικρὸν γυμναστικὸν βῆμα, τοὺς γρόνθους στηρίζων ἐπὶ τῶν ἰσχιῶν.

Ἐπιβιβάζεται τῆς σιδηροδρομικῆς ἀμάξης ἀθηταὶ σοβαρῶς, καὶ ζεδιπλόνει πελωρίαν ἐφημερίδα ὀπίσω τῆς ὁποίας χαρκοῦται. Ἄν εἶνε φιλελεύθερος ἔχει τὸ Daily News (τὰ Ἡμερήσια Νέα)· ἂν εἶνε συντηρητικὸς λαμβάνει τὸ Standart (τὴν Σημαιαν) οἱ ἐπίσημοι ἀναγινώσκουν τὸν Times (Καιροῦς) τὴν Daily Chronich (Ἡμερήσια Χρονικὰ) καὶ ὁ Daily Telegraph (Ἡμερήσιος Τηλέγραφος) εἶνε διὰ τοὺς κοινούς τῶν θνητῶν.

Ἄμα φθάσῃ εἰς τὸν σταθμὸν ὅπου πρέ-

πει νὰ καταβῇ, ὁ Τζέντλεμαν λαμβάνει ὅσον τὸ δυνατόν ἤσυχον καὶ ὑπερήφανον ἦθος καὶ διευθύνεται καμαρωτὰ πρὸς τὸ γραφεῖόν του.

Ὡς τὸν βόνασον τῆς Ἀμερικῆς οὐδὲν τὸν σταματᾷ ἀκολουθεῖ τὴν εὐθεῖαν γραμμὴν, ἀπωθῶν καὶ πατῶν ὅσους εὖρη εἰς τὸν δρόμον του.

Τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους ἔχων πρὸ αὐτοῦ, βαδίζει πρὸς τὸν σκοπὸν του: τὸ γραφεῖον.

Ἐκτὸς τῶν μεγάλων τραπεζῶν καὶ μεγάλων τινῶν καταστημάτων τὸ γραφεῖον εἶνε μικρὸν τι στενόχωρον κατάστημα δι' ὃ ἀδρὸν καταβάλλει ἐνοίκιον, μολονότι μόλις καὶ μετὰ βίας ἤμπορεῖ νὰ κινήθῃ ἐντὸς αὐτοῦ.

Τὴν μεσημβρίαν ἐξέρχεται μεγαλοπρεπῶς ἐκ τοῦ γραφείου του καὶ διευθύνεται εἴτε πρὸς γειτονικὸν τι ξενοδοχεῖον εἴτε ἀπλῶς εἰς ζυθοπωλεῖον ὅπου ἀντὶ πεντήκοντα λεπτῶν δύναται νὰ ἔχη ποτήριον ζύθου καὶ βέειον ἀλλᾶντα, ὃν μόνον ἀγγλικὸὶ στόμαχοι, ἀντάξιοι πρὸς τοὺς τῶν στρουθοκαμήλων, δύναται νὰ χωνεύωσι.... Ἀντὶ ἄρτου τρώγει πομπὴ ἐκ γεωμῆλων ἐπὶ τῶν νότων τοῦ περονίου του τὸ ὅποῖον κρατεῖ διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς.

Εἰς τὴν μίαν ἀκριβῶς, μετὰ τὸ ὠρολόγιον εἰς τὴν χεῖρα ὁ Τζέντλεμαν διαβαίνει καὶ πάλιν τὸ κατώφλιον τοῦ γραφείου καὶ ἐξέρχεται τὴν τετάρτην ἢ πέμπτην ὥραν διὰ τὸ τέϊόν του. Εἶτα μηχανικῶς ἐπιβάνει τοῦ σιδηροδρόμου ἀφ' οὗ ἀγοράσῃ τὴν Ἡρώ ἂν εἶνε φιλελεύθερος, ἢ τὴν Στραίρα ἂν εἶνε συντηρητικὸς.

Ἄμα ἐπιστρέψῃ οἴκαδε ὁ Τζέντλεμαν καλησπερίζει τὴν σύζυγόν του καὶ τὰ τέκνα του, τὰ ὅποια δὲν φιλεῖ, διότι ἡ βρετανικὴ καρδιά δὲν πρέπει νὰ ἔχη τοιαύτας ἀδυναμίας.

Ἐγκαθίσταται πρὸ τοῦ πυρὸς τῆς ἐστίας, ἀναγινώσκει τὴν ἐφημερίδα του, εἶτα χωρίον τι τῆς Ἁγίας Γραφῆς, εἶτα ἡ σύζυγός του ἢ αὐτὸς κἀθηται εἰς τὸ κλειδοκύμβαλον καὶ τονίζουσι θρησκευτικὰ τινα ἄσματα... εἶτα κατὰ τὴν ὀρισμένην πάντοτε ὥραν, ὅλη ἡ οἰκογένεια κατακλίνεται, ἀφ' οὗ ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ ἐδείπνησαν κατὰ κόρον.

Καὶ οὕτω ἀρχίζουσι πάλιν τὴν ἐπαύριον... καθ' ἐκάστην ἐκτὸς τῆς κυριακῆς, ἢς γίνεται ἄλλοια χρῆσις.

• Σύζυγοι.

Ἄ! ἂν ἐπιληφθῶμεν τοῦ ζητήματος τῶν ἡθῶν πρέπει νὰ καλύψωμεν πολλὰ.

Ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Συνοικίᾳ τοῦ Λονδίνου κοράσια καὶ παιδιά δωδεκατῆ ἐρωτολογούσιν. Ἐν ἡλικίᾳ δεκατεσσάρων τὰ μερικάια ἔχουσι τὴν young lady των (νέαν κυρίαν) καὶ νυμφεύονται δεκαεξάετη.

Κατὰ γενικὸν κανόνα μετὰ τινα ἔτη, ἔνεκα φιλονικίας τινὸς οἰασθήποτε μετὰ ζυλοκοπήματος οἱ σύζυγοι ἀφίνουσιν ἀλλήλους. Ὅτὲ μὲν ἡ σύζυγος ἐγκαταλείπει τὸν σύζυγον καὶ τὰ τέκνα, ὅτὲ δὲ ὁ σύζυγος ἀφίνει ἔρημον τὴν ἀθλίαν οἰκογένειάν του· καὶ καταδιώκει μὲν αὐτὸν ἢ ἀστυνομία ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀνωφελῶς.

Αἱ σκηναὶ τῆς πυγμαχίας εἰσὶ τόσον συνήθειαι ἐν ταῖς ἀγγλικαῖς οἰκογενείαις, ὥστε ὅπως καταστήσῃ γνωστὸν εἰς τοὺς συζύγους εἰς ποίας ποινὰς δύνανται νὰ υποβληθῶσιν ἂν δέρωσι τὰς συζύγους των (τὸ ὅποσον ἀπὸ πολλοῦ εἰσῆχθη εἰς τὰ βρετανικὰ ἤθη) ὁ Henry Romeike ἐδημοσίευσεν τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1884 περιεργὸν ἐγχειρίδιον.

Παραθέτομεν τὴν διατίμησιν τῶν μάλλον ἀξιοσημειώτων προστίμων, τὰ ὅποια πάντα σχεδὸν εἶνε δικαιοτάτα· εἰς δύο σελήνια καὶ δύο πέννας (3 φρ. καὶ 10 λ.) καταδικάζεται ὁ ῥίπτων τὴν πυράγραν κατὰ τῆς κεφαλῆς τῆς συζύγου του.

Εἰς πέντε σελήνια (6 φρ. 25) ὁ κτυπῶν τὴν σύζυγόν του μὲ τεμάχιον ξύλου.

Εἰς δέκα σελήνια (12 φρ. 50) ὁ κτυπῶν τὴν σύζυγόν του πολλακις· ὁ λακτιζῶν αὐτὴν εἰς τὸ στήθος καὶ τίλλων τὰς τρίχας αὐτῆς, ὁ σφίγγων βιαίως τὸν τράχηλόν της καὶ ῥίπτων αὐτὴν ἐπὶ τῆς κλίνης, ὁ ὠθῶν τὴν σύζυγόν του τρεῖς ἐπὶ τῆς πυρᾶς καὶ καίων τὴν χεῖρα αὐτῆς.

Εἰς μίαν λίραν (25 φρ.) ὁ ἐξορύξας ὀφθαλμὸν, ὁ ἀποπειραθεὶς νὰ προιονίσῃ τὸν τράχηλον τῆς συζύγου του, ἀφ' οὗ τὴν ἐλάττισεν ἐπὶ τοῦ στήθους, ὁ ῥίψας κυθήσκον τείου ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς συζύγου του ἀφ' οὗ ἐρράπισεν αὐτὴν, ὁ κενώσας κέδδον ῥυπαροῦ νεροῦ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς συζύγου του.

Εἰς τρεῖς λίρας (75 φρ.) ὁ λακτιζῶν ἐπὶ τῆς ῥινὸς τῆς συζύγου του, καὶ ὁ ῥίπτων ζέον ὕδωρ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς συζύγου του.

Πρὸς πληρωμὴν τῶν δικόρων τούτων προστίμων ἐσχηματίσθησαν σωματεῖα, ὅπως ἐξασφαλίσωσι τὰ μέλη των, διὰ μικρᾶς ἐβδομαδιαίας εἰσφορᾶς, κατὰ πάσης ἐνδεχομένης κατ' αὐτῶν καταδίκης. Σὰς ἀφίνω νὰ σκεφθῆτε ἂν οἱ σύζυγοι, οἱ ὄντες μέλη τῶν σωματείων τούτων, ποιῶνται ἐπικροτῆ χρῆσιν τῆς παρεχομένης αὐτοῖς εὐκολίας.

Τὸ Λονδίνον ἐν νυκτί.

Εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Τράφελγαρ, ὅπισθεν τῆς ἐλεεινῆς στήλης τοῦ Νέλσωνος δὲ καὶ τὰ ἐδώλια εἶνε κατάμεστα ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν φύρδην μίγδην, οἵτινες τὴν πρωΐαν πλύνοντα εἰς τὰς δεξαμενάς, αἱ ὁποῖαι κεῖνται ἐν τῷ κέντρῳ τῆς πλατείας.

Αἱ προκυμαῖαι, τὰς ὁποίας δυνάμεθα νὰ θεωρήσωμεν ὡς τ' ἀληθῆ βουλευδάρτα τοῦ Λονδίνου, πλημμυροῦσι νυχθημερόν λαοῦ ἐσχάτης κοινωνικῆς τάξεως, ὅστις προκαταλαμβάνει τι ἐδώλιον ὅπως κοιμηθῆ ἐπ' αὐτοῦ.

Ἐνώπιον τῶν ξενοδοχείων τοῦ Στράνδ καὶ πλησίον τοῦ Κόβεν Γκάρδεν, περὶ τὴν δευτέραν ἢ τρίτην ὥραν μετὰ τὸ μεσονύκτιον βλέπει τις ἡμιγύμνους ὀμίλους οὓς θὰ ἐνόμιζες ἐξέλθόντας τοῦ τάφου, τόσον ἐλεεινὴν ὅσιν ἔχουσιν οὗτοι, ἀνγκυαλεύοντες διὰ τῶν δακτύλων των σωροὺς ἀκαθαρσιῶν ὅπως συλλέξωσι τὰ ὅσθα, τὰ περισεύματα κρεάτων καὶ λαχανικῶν, ἅτινα καταβροχθίζουσι μετ' ἀπληστίας, δυνάμενης νὰ ἐμπούσῃ ἐκπληξιν εἰς τοὺς

σκύλους τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὧν ἐν τούτοις ἡ λαίμαργία εἶνε παροιμιώδης. Ἐγενόμην αὐτόπτης μάρτυς τοιούτων σκηνῶν καὶ ἔφριξα.

Ταῦτα βεβαίως ἐν οὐδεμιᾷ ἄλλῃ τοῦ κόσμου χώρα συμβαίνουσι, καὶ ἂν συγκρίνητε τὴν μικροτάτην ἔνδειαν τῶν ἐξ ἀνάγκης νυκτοβατῶν τούτων, οἵτινες δὲν δύνανται νὰ ἐξέλθωσι τὴν ἡμέραν δι' ἔλλειψιν ῥακῶν ὅπως καλυφθῶσιν ἂν συγκρίνητε τὴν τύχην τῶν ὄντων τούτων, ἅτινα οὐδὲν ἔχουσι πλέον ἀνθρώπινον αἰσθημα ἐκτὸς τῆς τιμιότητος, ἢ ὁποία τὰ ἐμποδίζει νὰ κλέψωσιν ἢ νὰ φονεύσωσι, πρὸς τοὺς ἀλαζόνας λόρδους καὶ ὀψιπλοῦτους ἐκείνους μεγαλεμπόρους ἀποκτήσαντας τὸν πλοῦτον αὐτὸν διὰ μέσων ἀρρήτων, δὲν δύνασθε νὰ μὴ ἀγανακτήσητε ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ κατστάσει τῶν πραγμάτων.

Τὴν ἐσπέραν τοῦ Σαββάτου ἢ τὴν πρωΐαν τῆς Κυριακῆς ἢ ὀρδὴ αὐτῆ τῶν ἀπληπισμένων καὶ βουλιμιώντων σωρεύεται ἐν ταῖς αὐλαῖς καὶ τοῖς σκοτεινοῖς διαδρόμοις. Τὰ θῆλια ὄντα κατάκεινται φύρδην μίγδην, ἀποτελοῦντα συμπαγῆ ὄγκον ἀπραλάκτως πρὸς τὰ ζῆα. Ἐδῶ, πᾶν ἀνθρώπινον αἰσθημα εἶνε ἐσθεσμένον, πᾶσα ἀρετὴ κατέρευσεν.

Ἡ ἀγέλη αὐτῆ τῶν δυστυχῶν, ὁμοία πρὸς τὰς ψυχὰς τῶν κολασμένων, οἵτινες ἀναμένουσι ν' ἀνοιξῶσιν αἱ θύραι τοῦ οὐρανοῦ, ἔχει προσηλωμένα τὰ βλέμματα αὐτῆς εἰς τὴν θύραν τοῦ Χαλλ, ἣτις ἀνοίγεται περὶ τὴν μίαν μετὰ τὰ μεσάνυκτα.

Ἡ ἀκτίς τοῦ φωτός ἣτις καταπίπτει ἐπὶ τοῦ στίφους τούτου τῶν θηλιῶν ὄντων εἶνε ἡ ἀκτίς εὐσπλαχνίας. Ὑπισχνεῖται αὐτοῖς στιγμὴν ἡσυχίας, προσωρινὸν ἄσυλον ὅπως ἀναπαύσωσι τὰ κεμηκότα μέλη των, στιγμὴν ἀναπύσεως ἀπὸ τὰς βασάνους, ἃς ὑφίστανται. Εἰσέρχονται, καὶ μύλις καθήσωσιν, οἱ ἀλγοῦντες ὀφθαλμοὶ αὐτῶν κλείονται καὶ ἐν τῇ χώρᾳ τῶν ὄνειρων λησμονοῦσιν ἐπὶ τινὰς ὥρας τὰς ὀδύνας τῆς φοικῶδους ὑπάρξεώς των. Ἀλλὰ τοῦτο εἶνε ἀπλοῦν ὄνειρον· αὐροῖον ἀναμένει αὐτοὺς πάλιν τὸ ψῆχος, ἡ πείνα, ἡ ἀπελπία, καὶ πάλιν, ἡ φυλακὴ, ἡ εἰρκτή, ἡ ἀγχόνη. Ἐπωφελοῦμενοι τὰς ὀλίγας στιγμὰς τοῦ ὕπνου φιλάνθρωποι τινες, παρακινεῖται αὐτοῖς πρόωγουμα, ἄρτον καὶ κρέας καὶ καφέν, κατευνασθείσης δὲ τῆς πείνης των ἀποτεινόμενοι αὐτοῖς συγκινητικῶς ἀγορεύουσι προσπαθόντες ν' ἀνάψωσι λείψανόν τι σπινθῆρος ἀνθρωπίνου αἰσθηματος μὴ σθεσθέντος ἐντελῶς ἴσως ὑπὸ τὸ πυκνὸν στρώμα τῆς κακίας καὶ τῆς διαφθορᾶς.

Αἱ ἐπὶ τοῦ Ταμέσεως γέφυραι παριστώσι τὸ τοιοῦτο θέαμα ἀπὸ τῆς μίαις μέχρι τῆς δευτέρας μετὰ τὸ μεσονύκτιον ὥρας τοῦ Σαββάτου ἢ τῆς Κυριακῆς, ὅτε στίφος θηλιῶν τυχοδιωκτῶν συναθροίζονται ἀναμένοντες τὴν ἔλευσιν τοῦ φιλανθρώπου ἱερέως, ὅστις προσφέρει αὐτοῖς κατάλυμα διὰ τὴν νύκτα, θέρμανσιν καὶ καλὸν γεῦμα τὴν ἐπαύριον.

Ὁ διερχόμενος μετὰ δώδεκα ὥρας τὰς αὐτὰς γεφύρας οὐδ' ὑποπτέει κἄν πόσα

οἰκτρά ὄντα διενυκτέρευσαν ἐκεῖ ὑπὸ τῶν χειρίστων ἀλγηδόνων κατατροχόμενα.

Ἐλέγη πολλὰκις ὅτι οἱ πένητες Ἀγγλοὶ παλοῦσι τὰ τέκνα των εἰς τιμὰς ποιικιλοῦσας ἀπὸ εἴκοσι μέχρι σαράντα φράγκων. Πρὸ ἐνὸς ἔτους, τὸ πρᾶγμα δὲ εἶνε ἀναμφισβήτητον διότι ἐμνημονεύθη ὑπὸ πασῶν τῶν ἐφημερίδων, ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει πρόξενος τῆς Ἀγγλίας, ἐπανεστειλεν εἰς τὴν πατοῖδα των τριάκοντα δυστυχῆ παιδιὰ εἰς ἐλεεινὴν κατάστασιν, πωληθέντα πάντα ὑπὸ τῶν γονέων εἰς ἀκροβάτην τοῦρκον ἢ ἀραβᾶ. Ὁχι δὲ μόνον παλοῦσιν ἀλλ' ἐνοικιάζουσι τὰ δυστυχῆ τέκνα των πρὸς ἐξήκοντα λεπτὰ (6 πέννας) καὶ ὀγδοήκοντα λεπτὰ (8 πέννας) τὴν ἐβδομάδα, ἐκτιθέντες αὐτὰ εἰς βραδὺν θάνατον διότι γνωρίζουν ὅτι δὲν θ' ἀντίσχωσιν ἐπὶ πολὺ εἰς τὸν βίον, ὃν οἱ ἐνοικιάζοντες ἀναγκάζουσι αὐτὰ νὰ διάγωσι· διότι σύρουσιν αὐτὰ διὰ τῶν ὁδῶν κατὰ τὰς χειροτέρας κακοκαιρίας, συχνὰ ἄνευ ὑποδημάτων ὅπως κινήσωσι διὰ τοῦ ἄσματος των τὸν οἶκτον τῶν διαβατῶν. Ἄλλοι γονεῖς ἐν ἀργίᾳ βιοῦντες τρέφονται ἐκ τοῦ ἀντιμισθίου, ὅπερ φέρουσι τὴν ἐσπέραν τὰ δυστυχῆ παιδιὰ, σαρόνοντα τὴν λάσπην πρὸ τοῦ διαβαίνοντος τὴν ὁδὸν εὐπόρου διαβάτου. Πρὸς διάσωσιν δὲ τῆς ἀξιοπροπέας, ἀπαγορεύεται αὐστηρῶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐπὶ ποινῇ βιβλιοσμῶν, ἢ μετακόμισις τοῦ σαρώθρου εἰς τὴν οἰκίαν.

Οἱ αἰσχροκερδεῖς τοῦ Λονδίνου.

Ἐκατοντάδες αἰσχροκερδῶν βιοῦσιν ἐν Ἀγγλίᾳ, ὧν τὰ θέματα μόνον γνωρίζουσι τί εἶνε ἱκανὰ νὰ διαπραξῶσιν, ἀλλ' αἰσχύονται τόσον ἐπὶ τῇ ἀπάτῃ, ἣν ὑπέστησαν, ὥστε δὲν τολμῶσιν οὐδὲν νὰ ὁμολογήσωσι.

Θ' ἀποκλύψω λοιπὸν εὐτόλμως τοὺς κκοσῆθεις αὐτῶν δόλους ὅπως προφυλάξω, εἰ δυνατόν, τοὺς ἀναγνώστας μου, ἀπὸ τοῦ νὰ ἐμπέσωσιν εἰς τὰ δίκτυα.

Ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς αὐτῶν οἱ τίτλοι των φέρουσιν ἡχηρὰ ὀνόματα, σχεδὸν πάντοτε ἀγγλικά καὶ παρακολουθοῦνται ὑπὸ τοῦ αἰωνίου «καὶ Σικ» τὸ ὅποσον φρίνεται κάμνει μεγάλην ἐντύπωσιν εἰς τοὺς ἀπλοῦς.

Ὁ αἰσχροκερδῆς διὰ πρώτης ἐπιστολῆς ζητεῖ ἀπὸ ἐν κατάστημα, γαλλικὸν συνήθως, δείγματα ὅπως συνάψῃ σχέσεις· ἂν τὰ λάβῃ, στέλλει ἀσήμερον συναλλαγματικὴν πληρωτέαν μετὰ τριάκοντα ἡμέρας· ἀλλὰ μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας ἀπευθύνει μεγαλειτέραν παραγγελίαν σπουδαιοτέραν τὴν ἐπομένην ἐβδομάδα ἐπαναλαμβάνεται τὸ αὐτὸ τέχνασμα, ἀλλὰ διὰ μεγαλειτέρον ποσόν, καὶ ὅταν ἔλθῃ ἡ ἡμέρα τῆς πληρωμῆς τῆς πρώτης ἀποστολῆς οὐ μόνον διὰ ταύτην δὲν πληρῶνεται ὁ ἀποστολεύς, ἀλλ' ἂν ζητήσῃ πληροφορίας ἐκ Λονδίνου, ὁ γενικὸς πρόξενος τῆς Γαλλίας λαμβάνει πληροφορίας καὶ γνωστοποιεῖ εἰς τὸν γάλλον ἔμπορον ὅτι πράγματι ἐν τῷ ὀρισθέντι μέρει κατώκησεν ἄτομόν

1 Σημ. τῆς Ἐ β ο μ. Εἰς τὸν Βενί-ζουγκ-ζούγκ, ὅστις ἐδῶκε καὶ ἐν Ἀθήναις παραστάσεις, ὧν μετέσχον καὶ οἱ ἐν λόγῳ ἀγγλόπαιδες.

τι, κατέχον υπόστεγον ἐπὶ ἐνοικίῳ 20 φράγκων τὸν μῆνα, καὶ ὅτι ἀπῆλθε λήξαντος τοῦ μηνός.

Ἐγνωρίσαμεν ἡμεῖς ἄνθρωπὸν τινα, ὑπηρετοῦντα ὡς πινακοπλῦτην ἐν μαγειρείῳ, ὅστις ἐπρομηθεύθη διὰ τῆς μεθόδου ταύτης ἐμπορεύματα ἀξίας 20,000 φράγκων καὶ ἀπῆλθεν εἶτα εἰς Ἀμερικὴν ὅπου εὐρίσκεται νῦν ἀναμφιβόλως.

Ἄλλο τέχνασμα εἶνε τὸ τῶν μικρῶν δερμάτων, ὅπερ ἐπιτυγχάνει ὀκτὼ φορὰς ἐπὶ δέκα. Ἰδοὺ δὲ εἰς τί συνίσταται. Ὁ ἐπιτήδειος κλέπτης, λαμβάνει τυχαίως ἐκ τοῦ λεξικοῦ τῶν διευθύνσεων τοῦ Μποτὲν κατάλογον ὀνομάτων ἐπαρχιωτῶν καὶ γράφει πρὸς ἕκαστον αὐτῶν ὅτι δέμα ἔφρασε δι' αὐτὸν ἐξ Ἀμερικῆς ἢ Αὐστραλίας, ἀλλ' ὅτι πρέπει νὰ πληρώσῃ τόσα διὰ τὴν μετακόμισιν, τὸ τελωνεῖον καὶ τὸν παραγγελιοδόχον καὶ ὅτι τὸ ποσὸν τοῦτο πρέπει νὰ σταλῇ εἰς τὸ πρακτορεῖον (διότι ἐν τῇ ἐπιστολῇ του ὁ ἐντυπος τίτλος του ὡς διευθυντὴν πρακτορείου παριστάνει τὸν ἀναίσχυντον κλέπτην) μετὰ δέκα ἡμέρας, μεθ' ἧς τὸ δέμα θ' ἀποσταλῇ ὀπίσω εἰς τὸν ἀποστολέα.

Τίς δὲν ἔχει ἢ δὲν νομίζει ὅτι ἔχει συγγενῆ τινα ἐν Ἀμερικῇ; Οἱ χωρικοὶ πρὸ πάντων σαγηνεύονται εὐκόλως, φαίνεται, ὑπὸ τοῦ τεχνάσματος τούτου καὶ πέμπουσιν ἐν γένει διὰ πρῶτον ταχυδρομείου τὴν ὑπὸ τῆς διευθύνσεως τοῦ πρακτορείου αἰτηθεῖσαν ποσότητα· ἀλλὰ τὸ πρακτορεῖον δὲν στέλλει τίποτε καὶ εἶνε εὐνόητον τὸ διατί.

Ἄλλοι παρουσιάζονται ὡς διευθύνται νοσοκομείων γράφουσι (κατὰ τύχην πάντοτε) εἰς ἐπαρχιώτην τινα, οὗ τὸ ὄνομα εὐρίσκουσιν ἐν τῷ ἀνωτέρῳ μνημονευθέντι λεξικῷ, ὅτι ἀσθενής τις, πρὸ ὀλίγου ἀποθανὼν ἐν τῷ καταστήματι, ὅπερ διευθύνουσιν, ἀφῆκε διαθήκην εἰς συγγενῆ τινα ὅστις, ἂν ἐπιτρέπηται νὰ κρίνῃ τις ἐκ τοῦ ὀνόματος, πρέπει νὰ εἶνε συγγενής τοῦ πρὸς ὃν γράφει. Ἐπειδὴ οἱ κανονισμοὶ τοῦ καταστήματος δὲν ἐπιτρέπουσιν εἰς τὸν διευθυντὴν νὰ λάβῃ ὡς προκαταβολὴν ἐκ τῆς κληρονομίας τὸ ἀναγκαῖον ποσὸν διὰ τὰς δαπάνας τῆς πρωτοκολλησέως, τοῦ χαρτοσήμου κτλ... ὁ κληρονόμος πρέπει νὰ στείλῃ ἄμέσως τὸ ποσὸν δεῖνα, ὅπερ εἶνε τὸ κατὰ προσέγγισιν ἀπαιτούμενον διὰ τὰς δαπάνας. Ἐπιταγὴ στέλλεται παραχρῆμα εἰ τὴν ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ ὀριθεῖσαν διευθύνειν — ἥτις θὰ εἶνε καὶ πάλιν υπόστεγον δῶμα ὅπου βεβαίως ὁ λωποδύτης δὲν θὰ τολμήσῃ νὰ ξαναπατήσῃ. Τὸ δὲ θῦμα, δυστυχῶς, κατ' οὐδένα τρόπον δύναται ν' ἀναλάβῃ τὰ χρήματα, τὰ ὅποια ἔσπειρε πρὸς ἀπόκτησιν φαντασιώδους κληρονομίας. (F. DE JUPILLES).

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Οἱ Γαζοχωρῖται καὶ Πετραλωρῖται πεινοῦν!...

Ποῦ κρύπτονται οἱ πρὸς τὸ θεαθῆναι φιλάνθρωποι;

Ποῦ εἶνε οἱ λιθανιζόμενοι εὐεργέται τῆς ἀνθρωπότητος; αἱ φιλάνθρωπικαὶ καὶ φι-

λόπτωχοι ἑταιρεῖται, οἱ πάσης ἐπιδεικτικῆς τελετῆς χοροστατοῦντες σύλλογοι; Ποῦ εἶνε οἱ φιλόναυτοι Εὐαγγελισμοί, καὶ οἱ Ἀρχάγγελοι; Ποῦ εἶνε αἱ φιλάνθρωπικαὶ ἀγοραὶ τῶν Κυριῶν καὶ τὰ λαχεῖα;

Τί νὰ σοῦ κάμῃ ἢ τόσον ταχέως ἐξαντληθεῖσα κινίνη ἐνός «φιλοτίμου καὶ φιλάνθρωποτάτου» φαρμακοποιοῦ, ὑψινοῦ ἢ φιλάνθρωπία εἶνε ἄλλως πασίγνωστος καὶ ἐκ τῶν ἐν τῷ δημοτικῷ νοσοκομείῳ ὑπηρεσιῶν του;

Τί κρύπτεις τὰ φάρμακά σου καὶ τὰ κεφάλαιά σου καὶ τὰ τεταριγευμένα κρέατά σου, ἐρυθρόχρωμε Σταυρέ;

Τρεῖς χιλιάδες, ὡς λέγεται, κείνται ἐπὶ στρώμα καὶ τριπλάσιαι πεινοῦν.

Τρεῖς χιλιάδες!...

Βαθέως συνεκίνησε τοὺς ἐκ τῶν ἀναμνήσεων τῆς μεγάλης τοῦ ἔθνους ἡμῶν ἐποχῆς ζῶντας τὸ ἐν Δραγατσάνῳ στηθὲν μνημεῖον τοῦ ἱεροῦ λόγου. Καὶ θὰ εἶνε εἰς ἄκρον ἀπεκτηνωμένος ὁ μὴ αἰσθανόμενος τὴν καρδίαν αὐτοῦ παλλομένην πρὸ τοῦ ἱεροῦ ὀνόματος τοῦ Δραγατσάνου καὶ τοῦ ἐκεῖσε ὑπὲρ ἐλευθερίας σφαγέντος ἱεροῦ λόγου!

Δόξα ἀφθίτος καὶ τιμὴ ὑπάτη ὀφείλεται ἐπομένως εἰς τοὺς ἐν Ῥουμανίᾳ γνησίους Ἕλληνας, οἵτινες εἰς τοὺς κρωγμοὺς τῶν ἐκρωμμονισθέντων ἀποκλαῖδων τῆς Ἑλλάδος ἀπαντῶσι διὰ τοιούτων μνημείων!

Τί κάθεστε, ναύαρχοι τῆς ξηρᾶς καὶ διοργανωταὶ τῶν συμποσίων;!

Ἡ Σύμη καταστρέφεται! οἱ Σύμαιοι ὑπὸ λιμοῦ θνήσκουσιν!

Ὁ φιλελεύθερος Ἰωαννῆς Κεμαλμπησ πραγματοποιεῖ τὰς ἐν τῇ Ἐλευθερίᾳ του ἀναμορφωτικὰς καὶ κοσμοπολιτικὰς ἰδέας· φρονῶν δὲ ἐν τῇ μεγαλοφύᾳ του ὅτι ὁ μόνος παρακωλύων τὴν πρόσδον καὶ ἐπιταχύνων τὴν καταστροφὴν τῆς Ὀθωμανικῆς φυλῆς εἶνε ὁ Ἑλληνισμὸς, τὸν πολεμεῖ, ἀφοῦ εὐτύχησε, Κύριος οἶδε πῶς, νὰ ἀναδειχθῇ διοικητὴς τῶν μερῶν ἐκείνων.

Δὲν θὰ εὐρεθῇ λοιπὸν ἓνα μικρὸν καρναβάλι, ὅπερ — παρὰ τὰς θεωρίας τοῦ κ. Λεξέν — διερχόμενον ἴμερα-μεσημέρι διὰ τῶν στόλων τῆς γείτονος αὐτοκρατορίας, νὰ ἐπισιτίσῃ τοὺς πάσχοντας ἀδελφοὺς;!

Ἰδοὺ ἀκριβῶς τί συμβαίνει εἰς τὴν γνωστὴν ὑπόθεσιν περὶ ἀποκοπῆς κεφαλῶν ἀγίων ὑπὸ ὁμογενοῦς ζωγράφου ἐν Μεγάροις.

Καλλιτέχνης τις ἐπισκεφθεὶς κατ' αὐτὰς τὰ Μέγαρα καὶ θέλων νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν ἀρχαῖον ναῖον, παρεκωλύθη ὑπὸ τοῦ αὐθαρεῖ συναθροισθέντος πλήθους, ἰδίως ἐκ γυναικῶν, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἄλλοτε ζωγράφος τις (καὶ τὸν ὀνόμασαν) διαμμένων καθ' ἑκάστην καὶ ἐφ' ἰκανὰς ὥρας ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἀπέκοψεν ἰκανὰς κεφαλὰς ἀγίων.

Τοῦτο πληροφορηθεὶς ὁ ἔφορος τῶν ἀρχαιοτήτων τῶν χριστιανικῶν χρόνων κ. Γ. Λαμπάκης, ἀννήχθη πρὸς τὴν προϋσταμένην ἀρχήν, ἥτις τὸν διέταξε νὰ μεταβῇ καὶ ἐνεργήσῃ ἀνακρίσεις.

Μεταβὰς δὲ ὁ κ. Ἐφορος εἶδεν ὅτι δὲν

ἀπεκόπησαν μὲν, ἀλλ' ἀπεξέσθησαν νεωστὶ 17 ὄλαι κεφαλαὶ Ἀγίων. Ἀπαντες οἱ Μεγαρεῖς καὶ ἰδίως οἱ γειτονεύοντες τῇ ἐκκλησίᾳ, οἱ ἱερεῖς, ὁ ἐπισκοπικὸς ἐπίτροπος κ.λ. ἀποδίδουσι τὴν πρᾶξιν τῷ γνωστῷ ἤδη καλλιτέχνῃ. Κατὰ πόσον ὅμως ἡ καταγγελία αὕτη δύναται νὰ θεωρηθῇ βάσιμος οὔτε εἰς θέσιν, οὔτε ἀρμόδιοι εἶμεθα ν' ἀπορνηθῶμεν.

Ἐκ τοῦ εἰς τὰς «Ἀπαρτήσεις ἀνευ ἐρωτήσεων» δημοσιευθέντος ἐν τῇ Ἐβδομάδι, περὶ τοῦ ἐν ταῖς Ἀντίλλαις δικαιώματος τοῦ ἀπέναντι καθημένου ἐπὶ τοῦ χρωματισμοῦ τῆς οἰκίας τοῦ ἀπέναντι γείτονός του, ὁμοῦ μενος ὁ κ. Α. Α. Γ., ἀποστέλλει ἡμῖν τὰ κατωτέρω ἀγνωστα μέχρι τοῦδε, ὡς ἀνήκοντα εἰς τὴν λαθουρηνθὴ ἐλληνικὴν νομοθεσίαν.

«Πλειστοί, ἐν οἷς καὶ ὁ ἤδη γράφων, ὑποφέρωμεν ἐκ τῶν τυφλωτικῶν χρωμάτων δι' ὃν ὁ γείτων περιαλείφει τοὺς τοίχους του ἀδιαφορῶν περὶ τῆς υγείας τῶν ὀφθαλμῶν τῶν ἀπέναντι καθημένων. Ἐνῷ ὅμως πάντες φρονοῦσιν ὅτι οὐδέν, οὔτε Θεὸς οὔτε ἄνθρωπος, δύναται νὰ μᾶς ἀπαλλάξῃ τοῦ κακοῦ τούτου, ἡμεῖς φρονοῦμεν ἀπλοῦστατα ὅτι δύναται νὰ πράξῃ τοῦτο ἡ ἀστυνομία ἐφαρμοζούσα τὸ ἀρθρ. 14 τοῦ περὶ οἰκοδομῶν Β. Δ. τῆς 3 Ἀπριλίου 1835 ἔχον οὕτως: «Ἀπαγορεύεται ἡ χρῆσις εἰς τὸ ἐξωτερικὸν τῶν οἰκιῶν ὄλων τῶν λαμπρῶν χρωμάτων ὅποσον τὸ κόκκινον, τὸ βαθρὸν κίτρινον καὶ τὸ λευκόν. Ὁμοίως δὲ καὶ τῶν ἐλαιομικτῶν βαφῶν καὶ τοῦ βερενικίου ὡς ἐπιβλαβῶν πάντων εἰς τὴν υγείαν».

Πῶς τὸν ἐθυμήθησαν τὸν μετριόφρονα ἐκεῖνον λοχαγὸν Μ. Ξανθοῦδάκη, τὸν ἄνδρα τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς ἐργασίας, τὸν οὐδέποτε καυχήθηεν διὰ τὰ κατορθώματά του!... Πῶς ἀνεκάλυψαν καὶ ἐβράβευσαν διὰ παρασήμου τὸν ἀθόρυβον ἥρωα τῆς Μεγάλῃς τῆς Κρήτης Ἐπαναστάσεως, τὸν πρῶτον μεταβάντα καὶ τελευταῖον ἐπανελθόντα, περὶ οὗ τόσα καὶ τόσα διηγοῦνται πάντες οἱ ἀγωνισταὶ τῆς Κρήτης, πλὴν αὐτοῦ τοῦ ἰδίου! Εἶνε θαῦμα!...

Μήπως διὰ νὰ βραβευθῇ ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ ἀνευ ἐπιδείξεως καὶ πατάγου ἀνδρεία, ἢ μήπως διότι ὀλίγιστοι ἔμειναν πλέον ἀπαρασημοφόροι;!... Θαῦμα, θαῦμα!...

Ἐπίλογος. Ἡ ὀθωμανικὴ κυβέρνησις ἐξέφρασε τὴν βαθεῖαν αὐτῆς λύπην «διὰ τὰ ἀξιοθρήνητα συμβεβηκότα ἐκεῖνα, ἅτινα παρεκώλυσαν τὸν γενικὸν πρόβλενον τῆς Ἑλλάδος ἐν Φιλιππουπόλει νὰ τελέσῃ τὴν ἐορτὴν τοῦ βασιλέως τῶν Ἑλλήνων». Καταπετάννυται ἡ αὐλαία.

Σκέψις καθηγητοῦ τῆς Λογικῆς.

Ἀφοῦ ἡ δεξαμενὴ ἐν ἧ ἢ θὰ καθαρίζεται τὰ πλοῖα εἶνε πλωτὴ... ἀντὶ νὰ βουουλκῆθῃ αὕτη ὑπὸ τῶν πολεμικῶν μας, δὲν θὰ ἦτο λογικώτερον νὰ τὰ φέρῃ, ἀφοῦ τεθῶσιν ἐντὸς αὐτῆς, καὶ νὰ καθαρίζονται κιόλα στὸ δρόμο;!

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΞ ΙΤΑΛΙΑΣ.

[Ευχαρίστως ἀρχόμεθα ἀπὸ σήμερον δημοσιεύοντες τὰς ἐξ Ἰταλίας ἐπιστολάς τοῦ γνωστοῦ ἐν Ἀθήναις εὐφραντάτου λογίου, τοῦ μετριοφρόνως ὑπὸ τὰ τρία στοιχεῖα Α. Γ. Η. — ἀποτελοῦντα συγχρόνως καὶ τὰ πρῶτα στοιχεῖα τοῦ ὀνόματός του — κρυπτομένου.]

Τί θὰ μανθίνωσιν ἐκ τῶν ἐπιστολῶν οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται φαίνεται ἐξ αὐτῆς τῆς πρώτης ἐπιστολῆς, τῆς γραφείσης ἀντὶ προλόγου, ἐν μόνον ἔχοντος ἐλάττωμα : τὴν βραχυλογίαν.]

Βάριον, 24]5 Αὐγούστου.

I

Γνωρίζετε τὴν ὡραίαν χώραν ἣν αἰ "Ἄλπεις περιβάλλουσι καὶ ἡ θάλασσα"; Ἐχει ἡ χώρα αὕτη ἀνθὴ καὶ ἄσματα, μελωδίαι καὶ χρώματα. Τὰ γνωρίζετε; — Ναί, νομίζετε* διότι πλέον ἢ ἀπαξ ἡ φαντασία ἡμῶν, ἐποχουμένη τοῦ βαρέος omnibus ῥομαντικῆς μυθιστορίας, διέδραμε τοὺς ἀνοσοκρεπῆστους λόφους τῆς Φλωρεντίας καὶ τῆς Νεαπόλεως, καὶ τὰ βλέμματα ἡμῶν ἐπανεπαύθησαν θελγόμενα ἐπὶ τοῦ βαθέος κυανοῦ χρώματος εἰκόνας τινός, ἣν ἀγνωστος καλλιτέχνης ἐβάπτισε, π. γ. «τοῦ Πανσιλύπου τὸ κῆμα», καὶ τὰ ὅσα ἡμῶν πολλάκις καὶ ἀδυσωπήτως ἐσπάραζεν ἀπὸ τῶν «Ὀλυμπίων» ἢ τοῦ «Ἀπόλλωνος» τὸ θλιβερόν ἄσμα Τραβιάτας τινός ἢ Λουκίως.

*

Ἡ Ἰταλία! Δὲν ἀνακλεῖ πρὸ τῆς διανοίας ἡμῶν ἡ λέξις αὕτη συγκεχυμένον τι καὶ ἀπέραντον πανόραμα, παρόμοιον πρὸς τὰς εἰκόνας ἐκεῖνας τὰς κοσμοῦσας τὰ ἐξώφυλλα βιβλίων περιηγήσεων ἢ καλλιτεχνικῶν λευκωμάτων; Ἐν τῷ πανοράματι τούτῳ, παρὰ τὰ ἐπιβάλλοντα λείψανα τῶν μνημείων τῆς Ῥωμαϊκῆς τέχνης, ὀρθοῦται, μυστικῶν μεγαλείων περιβάλλομενον, ἀριστοῦργημα τι τῆς Γοτθικῆς Ἀρχιτεκτονικῆς καὶ πέραν μαρμαρίνα κομφῶς λελαξευμένα μέγαρα, καὶ πύργοι ὑψηλοὶ, καὶ στενοὶ σκοτεινοὶ δρόμοι εἰς τὴν καρπὴν τῶν ὁποίων κρυπτεται μυστηριώδης μανδυοφόρος κραδαίνων ἐγχειρίδιον ἢ . . . κινῆραν, καὶ παραλίαι μαγευτικαὶ ἐφ' ὧν, παρὰ τὰς ἀνεσυρμένας λέμβους, μελαγχοῖναι χωρικά καὶ ἠλιοκαεῖς ἀλιεῖς χοροὺς πλέκουσι βεβακχευμένοι, καὶ ἄγρια φάραγγες ἔνθα ὑπὸ τοὺς πλατεῖς γύρους ὀξυκορῦφων πῖλων ἀστράπτουσι τ' ἀνήσυχτα ληστῶν ὄμματα, καὶ ἐφ' ὅλης αὐτῆς τῆς συμμίχτου καὶ ἀλλοκότου ὀπτασίας ὡς στρατοὶ φασμάτων μεθυόντων καὶ ὑπ' ἀοράτου διωκομένων θεάλλης, φεύγουσι, παρέρχονται, ῥέουσιν, ἐν ἀρμονίᾳ κηλοῦση τὸν νοῦν, σκισαὶ καὶ χρώματα, μελωδίαι καὶ ἄσματα.

*

Τρίψατε τοὺς ὀφθαλμούς σας* τὸ θεσπέσιον πλαίσιον ἀπομένει τὸ αὐτό* ἀλλ' ἡ εἰκὼν ἐκεῖνη ἦν ἡ Ἰταλία τοῦ Dumas καὶ τοῦ μελοδράματος, ἡ χώρα τῆς ῥομάντσας καὶ τῶν μακκαρολιῶν, ἡ πατρίς τοῦ σορέτιου καὶ τοῦ Πουλτσινέλλα, ὁ παράδεισος τῶν καλογῆρων καὶ τῶν cavalieri serventi, ἡ κοίτις ὄλων αὐτῶν καὶ ἄλλων θρύλλων, οἱ ὅποιοι ἀπῆλθον πρὸ πολλοῦ,

ὡς ἐκπεπτωκότες θεοί, οἷς οὐδεὶς πλέον πιστεύει καὶ θύει, ἐκεῖ, εἰς τὸν κόσμον ἐκεῖνον τοῦ παρελθόντος, εἰς τὸ ἄπειρον ἐκεῖνο μυριοποιίκιον μουσεῖον τῆς μνήμης, ἔνθα ἐναπετέθησαν ἤδη καὶ ἡ φουστανέλλα τοῦ Βυρωνεῖου Γκιζοῦρ καὶ ἡ ἀναβολὴ τοῦ Ἑλλήνος τῆς Ἀμπουτείου Grèce Contemporaine καὶ οἱ Παρισίνοὶ τύποι τοῦ Paul de Kock, καὶ οἱ toreros τῆς Ἰσπανίας καὶ τὰ μυστηριώδη θήλας φαντάσματα τῶν Σεραίων τοῦ Βοσπόρου καὶ τόσα καὶ τόσα ἄλλα ἀντικείμενα παρὰ τὰ ὅποια καὶ ὁ Heine ἔταξε μειδιῶν τὸ ἰδικόν του clair de lune empaillé.

*

Τὴν Ἰταλίαν ἐκεῖνην ὁ Λακμαρτίνος, ὁ ἐν τῇ εὐδαιμονίᾳ του ἀγερώχως ὑβρίσας τοὺς δυστυχεῖς καὶ δούλους, ἀπεκάλεσε γῆν τῶν νεκρῶν: καὶ εἰς μικρόνους διπλωμάτης, ὃν ἡ Εὐρώπη ἐκ φόβου παρεδέχθη ὡς μέγαν, ἐχαρακτήρισεν αὐτὴν ὡς γεωγραφικὴν ἔκφρασιν.

Ἐκτοτε αἰτί συνέθη: ἰκρίωματα ὑψώθησαν, πυρῆτις ἐκάη, αἷμα ἔρρευσε, λόγοι ἐξεφωνήθησαν, μουσικαὶ ἐπαιάνισαν, λαοὶ ἠλάλαξαν, πολλοὶ ἔπεσαν, πλείστοι ὑψώθησαν, ὀνόματα μετεβλήθησαν . . . καὶ ἡ γεωγραφικὴ ἔκφρασις ἐγένετο κράτος συμπαγές καὶ ἰσχυρόν καὶ τὴν γῆν τῶν νεκρῶν κατεκάλυψαν ἄνθρωποι ζωντανοὶ σκεπτόμενοι καὶ δρώντες.

*

Καὶ τί μὲν καὶ πῶς δρῶσιν, ἄλλοι θάσας εἶπουν: τὰ ἔργα τῆς Τρίτης Ῥώμης καὶ τὴν ἐκστρατείαν τῆς Ἐυθραῖς θαλάσσης, ἔνθα οἱ ἀπόγονοι τῶν Ῥωμαίων ἀγνωσῶντες πρὸς τίνα ν' ἀγωνισθῶσι, στρέφουσι τὰ ὄπλα καθ' ἑαυτῶν, αὐτοκτονοῦντες καθ' ἑκάστην — διότι ὁ κάδυσον εἶναι ἀνυπόφορος ἐκεῖ καὶ ὁ διπυρίτης ξηρὸς πολὺ — τοὺς πλοῦς τῶν παμμεγέθων θωρηκτῶν τῶν ὑπερηφάνως ἐπιδεικνυμένων εἰς φίλας ἀκτῆς, καὶ τὰς ἐκλάμπρους ἐσορτὰς τῆς Νεαπόλεως καὶ τῆς Βενετίας, τοὺς ἄθλους τῆς μεταρομηματιστικῆς πολιτικῆς καὶ τὰ λανθάνοντα μυρία καθημερινὰ ἐπεισόδια τῆς κοινωνικῆς κονίστρας, ἐν ἣ ζωηρός, πυρετώδης ἐξελλίσσεται ὁ περὶ τῆς ὑπάρξεως ἀγὼν τοῦ ἀνανήφοντος τούτου λαοῦ.

*

«Πῶς σκέπτονται καὶ πῶς αἰσθάνονται οἱ σημερινοὶ Ἰταλοὶ; ἰδοὺ τὸ μέγα θέμα, ὅπερ προτίθεται καὶ ἐξ οὗ, ὡς ἀπὸ ἀνεξάντλητου ἀρδευόμενος πηγῆς, τακτικῶς θέλω ἐπιστέλλει τῇ Ἐβδομάδι, γνωρίζων τοῖς φίλοις αὐτῆς ἀναγνώσταις ἕνα συγγραφέα, ἐν νέον βιβλίον, ἐν ἀνακινούμενοφιλολογικῶν ζήτημα, ἐν καλλιτέχνημα, μίαν ἐπιστημονικὴν πρόοδον ἢ ἀνακάλυψιν, καὶ πᾶν ἄλλο πρόσωπον ἢ ἔργον ἢ γεγονός ἐν ᾧ ἀντανάκλαται φάσις τις τῆς Ἰταλικῆς ζωῆς, ἰδέαι, αἰσθήματα, σῆμά τι ἢ τάσις τῆς ἠθικῆς ἐξελιξέως, μία ἐνδειξις τῆς διανοητικῆς καὶ καλαισθητικῆς ἐπαναστάσεως, ἣτις παρελθούσης τῆς πολιτικῆς καταιγίδος τῆς ἀνατρεψάσης ἀνθρώπους καὶ πράγματα, καὶ θεσμούς κλονεῖ τώρα καὶ ἀνατρέπει προλήψεις καὶ συστήματα.

*

Εἰκῆ καὶ ἀτάκτως θὰ λαμβάνω τὰς ἐντυπώσεις μου καὶ θὰ διατυπῶ αὐτὰς ὡς αἱ περιστάσεις μοὶ ὑποδεικνύουσι: συνειδῶ δὲ τοῦ ἔργου τὸ μέγεθος δὲν θὰ διαστάσω ἐπ' αὐτὸ διότι φρονῶ ὅτι ἡ ἀνεπάρκειά μου δὲν συνεπάγεται καὶ τὴν ἀτέλειαν: πρέπει οἱ Ἕλληνες νὰ γνωρίσωμεν τὴν οὕτως λεγομένην Εὐρώπην οὐχὶ μόνον ἐξ ἀντανάκλασεως ξενικῶν ἐντυπώσεων* καὶ ἐξ Ἰταλίας ποιοῦμαι ἐγὼ τὴν ἀρχὴν* ἡ ἀρχὴ εἶναι πάντοτε, καὶ τώρα ἰδίως, τὸ ἡμῖς . . . τῆς προθέσεως.

*Ἐστὼ αὕτη, ἡ πρώτη, τῶν ἐξ Ἰταλίας ἐπιστολῶν, ὁ πρόλογος, ὅστις οὕτως, ἐν τούτῳ ἀριστον δικαιοῦται ν' ἀξιοῖ προτερῆμα: τὴν βραχυλογίαν.

A. Γ. Η.

ΔΕΚΕΛΕΙΑ

Ἡ Δεκέλεια συνδέεται πρὸς τὴν θλιβερωτέραν ἱστορίαν τῶν Ἀθηναίων. Πάγγνωστον εἶνε ἐκ τοῦ Θουκυδίδου ὅτι κατὰ συμβουλήν τοῦ Ἀλκιβιάδου οἱ Σπαρτιάται τειχίσαντες τὴν Δεκέλειαν ἐνέβαλον εἰς αὐτὴν φρουρὰν πολυπληθῆ ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ ἐτέρου τῶν βασιλέων τῆς Σπάρτης, ἣτις ἠνάγκασε τοὺς Ἀθηναίους νὰ μένωσι διαρκῶς κεκλεισμένοι ἐντὸς τοῦ ἄστεος καὶ διὰ τῶν συχνῶν αὐτῆς ἐκδρομῶν ἀφήσει τὰ ποιμνία καὶ τὰ ὑποζύγια αὐτῶν. Πλέον τῶν εἰκοσι χιλιάδων δούλων ἠτύχησαν εἰς Δεκέλειαν, τὰ μεταλλεῖα τοῦ Λαυρείου ἐστεῖρευσαν ἐλλείψει ἐργατῶν καὶ ἡ ἐκ Χαλκίδος σιτοπομπεῖα, ἣτις πρὶν δι' Ὠρωποῦ καὶ Δεκελείας κατήρχετο εἰς Ἀθήνας, ἤδη διὰ μεγάλων δαπανῶν ἐκομίζετο εἰς Ἀθήνας διὰ θαλάσσης, παρακάλυπτοσα τὸ Σούνιον. Ἄρα ἡ Δεκέλεια ἦτο τὸ στρατηγιώτερον σημεῖον τῆς ἀπ' Ἀθηναίων εἰς Ὠρωπὸν καὶ Χαλκίδα ὁδοῦ, ἀπέχετο δὲ 120 στάδια ἀπὸ τῆς πόλεως καὶ ἀπὸ τῶν Βοιωτικῶν ὁρίων¹ λογιζομένου ἐκάστου εἰς διακόσια μέτρα.

Σήμερον ἡ μελέτη τῶν στενῶν τῆς Πάρονθος καὶ τῶν διευθύνσεων τῶν ὁδῶν, αἵτινες εἰς τὰ ὑψηλότερα σημεῖα τῶν ὀρέων ἔμειναν βεβαίως ἀπ' ἀρχαιοτάτων αἰ αὐταί, ἤγαγεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ ἀρχαία Δεκέλεια ἐκεῖτο κατὰ τὸ βορειανατολικῶς τῶν Ἀθηναίων στενὸν τῆς Πάρονθος, τὸ λεγόμενον σήμερον ἐκφραστικώτατα Κλειδί μεταξὺ τῶν κορυφῶν Κατσιμιδὶ καὶ Μκούνα ἐπὶ τοῦ νῦν βασιλικῆς κτήματος Τατόι. Ἀμφιβολία μόνον ὑπάρχουσι ἂν ὁ Βασιλεὺς τῶν Λακεδαιμονίων ἤγειρε τὸ τεῖχος αὐτοῦ ἐπὶ τῆς θέσεως ἀκριβῶς τοῦ Ἀττικῆς δήμου ἢ ἐπὶ τοῦ παρεκκεμένου ὑψηλοῦ λόφου Κατσιμιδὶ. Ἐκ τῆς ἀφηγήσεως τοῦ Θουκυδίδου προκύπτει ὅτι προσέκειτο περὶ μεγάλου ὀχυρωματικοῦ ἔργου, οὗ ἡ οἰκοδομὴ ἀνετέθη εἰς τοὺς Πελοποννησίους διανεμηθεῖσα κατὰ πόλεις². Ἐπειτα μετὰ τοῦτο ἔκφρασις τοῦ συγγραφέως σκοτεινὴ οὐκ ὀ-

¹ Θουκυδιδ. VII 19.

² Θουκυδιδ. αὐτόθι.

λίγον· «ἐπὶ δὲ τῷ πεδίῳ καὶ τῆς χώρας τοῖς κρατίστοις φκοδομεῖτο τὸ τεῖχος», ὅπερ σημαίνει ὁπωσδήποτε ὅτι τὸ τεῖχος ἐδέσποζε τοῦ Ἀθηναϊκοῦ πεδίου καὶ τῶν κρατίστων εἴτε λόγῳ εὐφορίας εἴτε λόγῳ στρατηγικῆς μερῶν τῆς Ἀττικῆς καὶ ἦτο «ἐπιφανὲς μέχρι τῆς τῶν Ἀθηναίων πόλεως»¹.

Δυσχερῶς δυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν ὅτι ὁ δῆμος Δεκείαια, ἥτις ἦτο μία τῶν δώδεκα Ἰωνικῶν πόλεων καὶ ἀπετέλει τὴν σπουδαιότεραν ἕως στρατηγικὴν θέσιν τῆς ὅλης Ἀττικῆς, ἐστειροῦτο πρὸ τοῦ γεγονότος τούτου τειχῶν. Ἀφ' ἑτέρου ὁ Ἀλκιβιάδης ἐν τῇ πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους ἀγορεύσει αὐτοῦ παριστᾶ τοὺς Ἀθηναίους ὡς φοβουμένους καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου αὐτὸ δὴ τοῦτο, τὸν ἐπιτειχισμὸν τῆς Δεκείαιας² καὶ ὄχι τὴν ἐκπόρθησιν αὐτῆς. Ἀναγκαζόμεθα ἄρα νὰ δεχθῶμεν ὅτι οἱ Λακεδαιμόνιοι ἤγειραν τεῖχος ἐξ ὀλοκλήρου νέον καὶ εἰς τὸ σημεῖον ἐφάνη αὐτοῖς καταλληλότερον, ἄρα καὶ ἐκτὸς τῆς περιοχῆς τοῦ Ἀττικοῦ δήμου. Τοῦτο παραδέχονται σχεδὸν ὅλοι οἱ νεώτεροι, ὅτι τουτέστι τὸ τεῖχος τῶν Λακεδαιμονίων φκοδομήθη πέραν τοῦ λόφου Κατσιμίδι δύο χιλιόμετρα μακρὰν τοῦ Τατοῖου.

Καὶ πρῶτον ἵνα ἡ «ἐπιφανὲς» τὸ τεῖχος μέχρις Ἀθηνῶν δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ ἐγερθῆ περὶ τὸ Κατσιμίδι· ἐπειτα δυσχερῶς δυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν ὅτι προκειμένου περὶ φρουρίου, ἐν ᾧ ἐμελλε νὰ κατοικῆ χειμῶνά τε καὶ θέρος στρατὸς εἴκοσι χιλιάδων τουλάχιστον ἀνδρῶν ἐπὶ ἔτη ὀκτὼ καὶ ὅπου κατέφυγον εἴκοσι χιλιάδες δούλων, καὶ ὅπου ἤχθη ἀπειρος ἀριθμὸς τετραπόδων, προὔτιμήθη λόφος ὑψηλὸς ἀνυδρὸς καὶ παγετώδης ἀντὶ τοῦ ἐρήμου δήμου Δεκείαιας ὅπου καὶ οἰκίαι πιθανὸν ἐσώζοντο καὶ ἄλλαι εὐμάρειαι πλεῖστα³. Ἄλλως τε οἱ Λακεδαιμόνιοι δὲν ἐφοβοῦντο βεβαίως ἐπίθεσιν καὶ πολιορκίαν ἀπὸ μέρους τῶν Ἀθηναίων, διότι τοῦτο ἦτο ἡ τρυφερωτέρα αὐτῶν ἐπιθυμία εἰσβαλλόντων εἰς τὴν Ἀττικὴν, ὥστε δὲν ἐννοοῦμεν διατί νὰ ἐκλέξωσι δυσπρόσβατον λόφον ὡς φρούριον· συμπεραίνω ἄρα ὅτι τὸ τεῖχος τῶν Λακεδαιμονίων ὑψώθη ἐπ' αὐτοῦ τοῦ δήμου τῆς Δεκείαιας καὶ ὅτι τὰ ἔχνη εὐρυτάτων ὄχυρωματικῶν ἔργων, ἅτινα παρετήρησεν ἐν Τατοῖῳ ὁ Lea-

1 Θουκυδίδ. αὐτόθι.

2 Θουκυδίδ. VI, 91.

3 Ἐνταῦθα ἐν ἔτει 1873 ἐντὸς ἀγροῦ ἐνεργηθείσης ἀνασκαφῆς εὐρέθησαν διάφοροι ἐπιτύμβιοι στήλαι, ἐκ λευκοῦ πεντελικοῦ μαρμάρου διαφόρων σχημάτων, κεκοσμημένα διὰ γλυφῶν καὶ φέρουσαι σχεδὸν πᾶσαι ἐπιγραφὰς δημοτικῶν Δεκείαιων ἢ Δεκείων πλὴν μίας, ἐφ' ἧς γέγραπται Λόσος Τεγεάτης, ἐπ' αὐτῆς δὲ ἀνάγλυφον καλῆς τέχνης παριστάνον πολεμιστὴν πρὸς δεξιὰ κρατοῦντα διὰ τῆς ἀριστερᾶς ἀσπίδα, καλύπτουσαν τὸ ὀλίγον πρὸς τὸ ἔμπροσθεν κεκλιμένον σῶμά του. Ἦνε πιθανώτατον ὅτι ὁ Τεγεάτης οὗτος ἐπέσε κατὰ τὸν Δεκείαικὸν πόλεμον συστρατεύσαντων τῶν Τεγεατῶν ἐπὶ τὴν Ἀττικὴν. Περιγραφή καὶ δημοσίευσίς τῶν ἀνακαλυφθέντων τούτων μνημείων καὶ ἐπιγραφῶν ἐγένετο ἐν ἔτει 1873 ἐν Βερολίῳ ὑπὸ τοῦ Dr. Lüders (βλ. T. Βίβλος Ἀθηναίων τόμος III 1874.)

κε ἀνῆκον εἰς τὸ τεῖχος ἐκεῖνο τὸ διὰ Πελοποννησίων χειρῶν ἀνεγερθὲν¹ ὡς πρὸς τοὺς πατρώους τάφους τοῦ Σοφοκλέους, ὅστις καίπερ κατοικῶν ἐν Κολωνῶν κατήγετο ὅμως ἐκ Δεκείαιας, περὶ ὧν ὁ ἀνώνυμος βιογράφος τοῦ ποιητοῦ λέγει, ἦτι ἐκεῖνο οὗτοι «ἐνδεκα στάδια πρὸ τοῦ τεύχους» λέγομεν ἀπλῶς ὅτι ἐκ τούτου δὲν δύναται νὰ ἐξαχθῆ ὅτι τὸ τεῖχος ἐκεῖνο ἐνδεκα στάδια ἐπέκεινα τοῦ δήμου Δεκείαιας· διότι οἱ ἀρχαῖοι ἔθαπτον ἐκτὸς τῶν δήμων, καὶ δεύτερον αὐτὸς οὗτος ὁ βιογράφος λέγει ὅτι ἐκεῖνο οἱ τάφοι ὄχι ἐν Δεκείαια ἀλλὰ «ἐπὶ Δεκείαιαν πρὸ σταδίου τοῦ τεύχους ἐνδεκα²» ὥστε ἐπὶ τῶν Ἀθηνῶν ἐπὶ Δεκείαιαν ὁδοῦ, ἐνδεκα στάδια πρὸ τοῦ τεύχους πρέπει νὰ ζητηθῆ ὁ τάφος τοῦ ποιητοῦ ἐφ' οὗ ὁ Θηβαῖος Σιμίας ἀδελφὸς τοῦ γνωστοτέρου Κέβητος ἐποίησε τὸ ἐπίγραμμα:

«Ἡρόμ' ὑπὲρ τύμβοιο Σοφοκλέος, ἠρόμα, κισσέ, ἐρπύλοισι, χλοερῶς ἐκπροχέων πλοκάμους, καὶ πέταλον πάντη θάλλοι βόδου, ἦτε φιλορρῶς ἄμπελος, ὕρκα πέριξ κλήματα χευαμένη, εἴνεκεν εὐμαθῆς πιτυτόφρονος, ἦν ὁ μελιχρὸς ἤσκησεν Μουσῶν ἄμμιγα καὶ Χαρίτων».

Ἀ θ ῆ ν η σ ι.

II. ΚΑΣΤΡΩΜΕΝΟΣ.

«Ο ΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΣ ΠΕΤΡΟΣ»

Ἐπὶ τοῦ χθαμαλοῦ γηλόφου τοῦ Βατραχονησίου, εἰς οὗ τοὺς ἀρκτικούς μὲν πρόποδας ἡσυχῆ καὶ ἠρέμα κυλίει τὰ ὕδατα αὐτοῦ ὁ γέρον Ἰλισσός, εἰς δὲ τοὺς ἀνατολικούς ὁ ἀπὸ τῆς Κυλλοῦ Πήρας τῶν ἀρχαίων, ἦτοι τῆς Μονῆς Καισαριανῆς τῶν Χριστιανῶν φέρων τὴν πτωχὴν αὐτοῦ ὑδρίαν ὁ ἐλικοδρόμων Ἡριδανός, χύνει αὐτὴν εἰς τὸν Ἰλισσόν, ἐπὶ τοῦ γηλόφου τούτου ὑψοῦται μεμονωμένος ὁ ναὸς τοῦ Ἀγ. Σπυριδῶνος.

Ἐὰν ἀνίστατό τις τῶν γερόντων Ἀθηναίων τῶν μέσων αἰῶνων καὶ ἐζήτηι τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ «Σταυρωμένου Πέτρου» ἠθέλομεν ποτε ὀδηγήσει αὐτὸν εἰς τοῦτον τὸν ἐν Βατραχονησίῳ ἤδη πασίγνωστον ναόν, ὡς ναόν τοῦ Ἀγ. Σπυριδῶνος;

Βεβαίως ὄχι.

Καὶ ὅμως ὑπῆρξεν ἐποχὴ, καθ' ἣν εἰς τὴν θέσιν ταύτην ὁ ἅγιος Σπυριδῶν ἦν ἀγνωστος, ἀντ' αὐτοῦ δ' ἕτερος ἦν ὁ τοῦ ναοῦ τούτου κύριος, ὁ Ἀπόστολος Πέτρος.

Κατὰ τοὺς μέσους αἰῶνας ὁ ἐπὶ τῆς θέ-

1 Εἶνε ἀληθὲς ὅτι καὶ ὁ Hanriot (Recherches sur la topographie des demeures de l'Attique σελ. 121) ἰσχυρίζεται ὅτι εἶδεν ἔχνη ὄχυρωματικῶν ἔργων καὶ ἐπὶ τοῦ Κατσιμίδι, ἀλλὰ τοῦτο εἶνε λίαν ἀμφίβολον· τουλάχιστον αἱ ἐκφράσεις αὐτοῦ κρατύνουσι τὴν ἀπιστίαν: La citadelle lacedemonienne non moins detruite que l'est Sparte elle même ne se révèle plus au voyageur que par un amas de gros blocs taillés, epars sur la cime étroite du mont, et ensevelis dans une vegetation· καὶ τῷ ὄντι αἱ πέτραι ἅς εἶδομεν ἐπὶ τοῦ Κατσιμίδι πᾶν ἄλλο δύναται νὰ ἐκληφθῶσιν ἢ ὡς τεῖχος.

2 Ἄνων. Σοφοκλέους, γένος καὶ βίος ἔκδοσις Tauchn p. 5.

σεως ταύτης χριστιανικὸς ναὸς ἐκαλεῖτο «τοῦ Σταυρωμένου Πέτρου», «ἡ Σταύρωσις τοῦ Πέτρου» ἢ «ὁ Σταυρωμένος Πέτρος»· τ. ἔ. ἐν τῷ ναῷ τούτῳ ἐτιμᾶτο τὸ Πάθος τοῦ Ἀποστόλου, ὅπερ ἡ Ἐκκλησία ἐορτάζει τῇ 29 Ἰουνίου.

Ἀγνοοῦμεν δὲ ἐκ τίνος ὀρισμένης αἰτίας ἡ Ἐκκλησία αὕτη καθιερώθη οὐχὶ εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Πέτρου, ὡς πᾶσαι αἱ λοιπαὶ Ἐκκλησίαι τοῦ αὐτοῦ Ἀποστόλου, ἀλλ' εἰς τὸ πάθος αὐτοῦ. Ἐκτὸς τῆς ἡμέρας τοῦ θανάτου τοῦ Ἀποστόλου, ἡ Ἐκκλησία τῇ 16 Ἰανουαρίου ποιεῖται μνήσιν καὶ «τῆς τιμίας ἀλύσεως τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου», ἧς ἡ ἐορτὴ ἐτελεῖτο μεγαλοπρεπῶς ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἀγ. Πέτρου κειμένῳ ἐγγὺς τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας ἐν ᾧ καὶ ἡ ἄλυσις αὐτῆ τοῦ Πέτρου ἀπὸ τῆς Ρώμης μετενεχεῖσθαι ἐφύλασσετο¹ καὶ ὅμως οὐδεμίαν Ἐκκλησίαν, οὐδ' αὐτή, ἐν ἣ καὶ αὐτὴ ἡ ἄλυσις τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου διεφυλάσσετο οὐδ' ἄλλη τις μέχρι τοῦδε μοι ἐγένετο γνωστὴ νὰ εἶνε καθιερωμένη εἰς τιμὴν τῆς ἀλύσεως τοῦ Πέτρου ἢ τῆς σταυρώσεως τοῦ Πέτρου· διὰ τοῦτο οὐδόλως ἀπίθανον ἡ νῦν Ἐκκλησία τοῦ ἁγίου Σπυριδῶνος νὰ μὴ ἦτο καθιερωμένη εἰς τὸ πάθος τοῦ Πέτρου, ὡς ἀναφέρει ὁ Wheler², ἀλλ' ἀπλῶς εἰς τὸν ἅγιον Πέτρον. Ἐν τῷ ναῷ δὲ τούτῳ, εἴτε ἐπὶ πίνακος, εἴτε ἐπὶ τοῦ τοίχου, φαίνεται ὅτι ὑπῆρχεν εἰκὼν παριστώσα τὸν σταυρικὸν θάνατον τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου³ ἐξ ἧς ὁ ναὸς ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν «τοῦ Σταυρωμένου Πέτρου».

Ὁ ἀγγλος περιηγητὴς Chandler⁴ ἀναφέρει ὅτι ὁ ναὸς ὀνομάσθη οὕτω τῷ 1676, τοῦτο ὅμως δὲν φαίνεται ἡμῖν πιθανόν, διότι ἤδη ὁ Spon καὶ ὁ Wheler οἱ κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος τὰς Ἀθήνας ἐπισκεφθέντες, εὗρον ἤδη οὕτω τὸν ναόν τοῦτον ὀνομαζόμενον⁵ ἐκτὸς ἐὰν ὁ Chandler τοῦτο ἤθελε νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἤδη κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν δύο ἀνωτέρω περιηγητῶν ἐκαλεῖτο οὕτως ὁ ναὸς οὗτος.

Ἄν δὲ προσέξωμεν εἰς ὅσα περὶ τοῦ ναοῦ τούτου τοῦ Σταυρωμένου Πέτρου οἱ περιηγηταὶ Spon, Wheler καὶ Chandler ἡμῖν ἀναφέρουσι, θέλομεν ἰδῆ ὅτι κυρίως «Σταυρωμένος Πέτρος» δὲν ἦτο ἀκριβῶς ἢ μέχρι πρό τινας χρόνους ὡς ἐρείπιον σωζομένη Ἐκκλησία, ἐφ' ἧς φκοδομήθη ὁ ἅγιος Σπυριδῶν, ἀλλ' ἕτερος ἐκ λευκοῦ μαρμάρου ἀρχαῖος ναὸς, μεταβληθεὶς εἰς Χριστιανικὸν ναόν, τοῦ Σταυρωμένου Πέτρου, ὃν εἶδον οἱ τοῦ 1676 περιηγηταὶ

1 Περὶ τοῦ τίνι τρόπῳ ἡ ἄλυσις αὕτη ἐκ Ρώμης ἀνεκομίσθη εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὅσα ἐν τῷ νέῳ Ἐκλογίῳ τὸν λόγον Θεοδώρου τοῦ Πτωχοπροδρόμου.

2 Τόμ. II. 6. 446.

3 Κατὰ τὰ acta Petri et Pauli κερ. 81 σελ. 35, ὁ Ἀπόστολος Πέτρος ἐπὶ Νέρωνος δέσπτη τὸν διὰ σταυρὸν θάνατον προσηλωθεὶς κάτω ἔχων τὴν κεφαλὴν.

4 Reisen in Griechenland ἐκδ. τοῦ 1777 σελ. 188.

5 Wheler voyage τόμ. II. ἐκδ. τοῦ 1689, σελ. 446, πρὸς Spon τόμ. II. ἐκδ. τοῦ 1679, σελ. 166.

και ὅστις κατὰ τὴν ἀκράδαντον πεποιθῆσιν τοῦ ἄγγλου περιηγητοῦ Wheler και ἄλλων, φαίνεται ὅτι ἦτο ὁ ναὸς τῆς Ἀγροτέρας Ἀρτέμιδος εἰς τὸ χωρίον Ἀγρα ἢ Ἀγραί, ὅπερ ἔκειτο πέραν τοῦ Ἰλισσοῦ¹.

Ἰδοῦ ῥητῶς τί λέγει περὶ τούτου ὁ Wheler «il y a un autre petit TEMPLE un peu au delà sur la droite² de cette rivière qui a été depuis changé en EGLISE et consacrée à la memoire du crucifiement de S. Pierre, d' ou elle est appelée Stauromenos Petrou ou comme l' appellent quelques autres Staurosis Petrou, qui est la même chose, on y voit encore un ancien pavé à la Mosaïque et tout le bâtiment est de marbre blanc. C' étoit indubitablement l' ancien Temple de Diana Agrotera ou Diane la Chasseresse, dont la Campagne d' autour proche l' Illissus fut appelée Agra etc³.» Ὡσαύτως περὶ τοῦ αὐτοῦ ναοῦ σαφῶς λέγει και ὁ Spon «Si l' on passe de l' autre côté de l' Illissus [δηλ. εἰς τὴν ἀριστερὰν ὄχθην ὄντες ἐσπραμμένοι πρὸς τὰς ἐκβολὰς τοῦ ποταμοῦ] on rencontre, comme Pausanias l' a remarqué, le TEMPLE de Diana Agrotere, qui est maintenant une petite EGLISE appelée Stauromenos Petrou, le crucifiement de S. Pierre, où se voit encore un ancien pavé à la Mosaïque»⁴.

Τὸν ναὸν λοιπὸν τοῦτον τῆς Ἀγροτέρας Ἀρτέμιδος, ὃν εἶδον οἱ ἀνωτέρω περιηγηταὶ και ὅστις ἦν καθιερωμένος εἰς τὴν Σταυρωσιν τοῦ Πέτρου, τὸν ναὸν τοῦτον δὲν εἶδεν ὁ Chandler μετὰ 89 ἔτη τὰς

Ἀθήνας ἐπισκεφθεὶς τῷ 1765 και διὰ τοῦτο περιορίζεται νὰ εἴπῃ μόνον ὅτι ὁ ναὸς οὗτος τῆς Ἀγροτέρας Ἀρτέμιδος εἶχε κτισθῆ ἐκ τῆς λείας τῆς νίκης τοῦ Μαρθῶνος, ὅτι ὁ ναὸς ἦτο ἐκ λευκοῦ μαρμάρου, ὅτι τῷ 1676 ὠνομάσθη ἢ ὠνομάζετο «Σταυρωσὶς Πέτρου» ἢ «Σταυρωμένου Πέτρου», ὅτι εἶχε ψηφιδωτὸν δάπεδον και ὅτι τὴν θέσιν τοῦ ναοῦ τούτου ἤδη κατέχει Ἐκκλησία τις, ἣν και κατηγορεῖ ὡς ἄσχημον οἰκοδόμημα [sein modernes schlechtes Gebäude¹]. Ἐκ τῆς ἐκφράσεως δὲ ταύτης τοῦ Chandler ὅτι ἤδη τὴν θέσιν τοῦ Σταυρωμένου Πέτρου κατέχει Ἐκκλησία τις, συμπεραίνομεν φυσικῶς ὅτι «Σταυρωμένος Πέτρος» ἐλέγετο μόνον ὁ ἀρχαῖος τῆς Ἀρτέμιδος ναὸς και ὅτι καταστραφέντος ἐκείνου εἰς τὸ μεταξὺ τοῦ 1676—1765 χρονικοῦ διαστήματος, ἤδη εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ Chandler [1765] ὑπῆρχεν ὁ χριστιανικὸς ἐκεῖνος ναὸς οὗτινος σήμερον μόνις τὰ ἔχνη τῆς κόγχης ὀπίσω τοῦ ἱεροῦ τῆς νέας Ἐκκλησίας τοῦ ἁγ. Σπυριδῶνος δυνάμεθα νὰ ἴδωμεν.

Ἐν τῷ ναῷ δὲ τούτῳ και περὶ τὸν ναὸν τοῦτον ὁ Chandler παρετήρησεν ἱκανὰ λείψανα ἀρχαίων μαρμάρων και κίωνων πρὸς δὲ και Ἰωνικὸν κιονόκρανον ἐν ᾧ ἐφαινότο τὰ σημεῖα τοῦ διαθήτου δι' οὗ ἐσχηματίζοντο οἱ κριοὶ ἦτοι αἱ ἔλικες τοῦ κιονοκράνου κλ.².

Ἀπὸ τοῦ παρελθόντος δὲ αἰῶνος φαίνεται ὅτι ἀπεσύροντο ἐν τῷ ναῷ τούτῳ οἱ ἐκ λέπρας πάσχοντες ἐξ οὗ μέχρι τῶν ἀρχῶν τοῦ παρόντος αἰῶνος ἢ Ἐκκλησία αὕτη ἐκαλεῖτο «ἡ μολυσμένη» ἢ «ἡ μολυμένη Ἐκκλησία».

Και ταῦτα μὲν περὶ τῆς θέσεως και τοῦ ὀνόματος τοῦ μεσαιωνικοῦ χριστιανικοῦ ναοῦ τούτου.

Ὁ δὲ νῦν ναὸς τοῦ ἁγίου Σπυριδῶνος ἔχων μῆκος μὲν 20 γ. μ. πλάτος δὲ 9,70, ἐκτὸς τῆς τριπλεύρου κόγχης, ἥς ἐκάστη πλευρὰ εἶνε 2,60 γ. μ., κατέχει μόνον τὸν κυρίως ναὸν ἢ τὴν ναῦν τοῦ ναοῦ, ὃν εἶδεν ὁ Chandler. Ἐκατέρωσε δὲ τῆς ἀρκτικῆς και μεσημβρινῆς πλευρᾶς τοῦ ναοῦ ὀλίγα τινὰ διεσώθησαν ἔχνη τοῦ ἀρχαίου ψηφιδωτήματος, οὗτινος ὁ τε Spon, Wheler και ὁ Chandler μνημονεύουσι³.

Τὸ ψηφιδωτὸν ἐκατέρας τῶν πλευρῶν τούτων ἀρχικῶς φαίνεται ὅτι εἶχε περίπου 20 γ. μ. μῆκος, και τῆς μὲν ἀρκτικῆς πλευρᾶς τὸ μὲν πλάτος εἶνε 3,40 τῆς δὲ μεσημβρινῆς 3,88. Σήμερον τὸ μῆκος τοῦ περιωθέντος ὑποχρίσματος τοῦ ψηφιδωτήματος εἶνε εἰς μὲν τὴν ἀρκτικὴν πλευρὰν 18,20 γ. μ. εἰς δὲ τὴν μεσημβρινὴν 19,75. Δυστυχῶς τοῦ ψηφιδωτήματος τούτου πάνυ ὀλίγα τεμάχια διεσώθησαν

1 Chandler σελ. 119. Σημειωτέον ὅμως ὅτι ἡ κρίσις τοῦ Chandler περὶ τοῦ οἰκοδομήματος τοῦ ναοῦ δὲν δύναται νὰ θεωρηθῆ ἔχουσα πολλὴν ἀξίαν διότι και τὸ λαμπρὸν οἰκοδόμημα τοῦ Δαφνίου κατ' αὐτὸν εἶνε ἄσχημον βαρβαρικὸν οἰκοδόμημα. [«schlechtes barbarisches Gebäude» σ. 262.]

2 Chandler αὐτόθι.

3 Spon τόμ. II, σελ. 166. Wheler τόμ. II, σελ. 446. Chandler σελ. 119.

και ταῦτα ἐν λίαν τετραγυμένη και ἀθλίᾳ καταστάσει, οὕτως ἐν τῇ ἀρκτικῇ πλευρᾷ μόνις ἐσώθη ἐν τεμάχιον 4,95 μῆκος και 3,75 πλάτους και μετὰ ἀπόστασιν 4,50 γ. μ. καταστροφήν τοῦ ψηφιδωτήματος, ἕτερον μικρὸν τεμάχιον 1,70 μῆκος και 1 πλάτους. Ἐν τῇ μεσημβρινῇ πλευρᾷ μόνις ἔχνη τινὰ διακεκομμένα τούτων διεσώθησαν.

Ἐμπροσθεν δὲ τοῦ ναοῦ ὑπάρχει τεχνητὸν ὑπόχρισμα μῆκος 12,10 πλάτους 4,40 οὗτινος οὐδὲν ἔχνος παρέμεινεν ἐπιστροφῆς.

Τὸ ψηφιδωτὸν τῆς μεσημβρινῆς πλευρᾶς, εἶνε πολὺ ὠραιότερον τοῦ τῆς ἀρκτικῆς πλευρᾶς, ἔχει ἀνθέμιον μὲ ὠραία φυλλώματα, συμπλέγματα πολλοῦ λόγου ἀξία και στοιχεῖα μαιάνδρου, τὸ δὲ ψηφιδωτὸν τῆς ἀρκτικῆς πλευρᾶς ἔχει ἀνθέμιον φολλιδωτὸν, σταυροειδῆ τινὰ συμπλέγματα και κοσμήματα, εἶχε δὲ και ἐπιγραφὴν ἣς οὐδὲν γράμμα ἐσώθη ἀκέραιον εἰ μὴ μόνον ἐν Η και μόνις τὸ ἦμισυ, νομίζομεν, τῶν γραμμάτων Ο και Π.

Ἐξω τοῦ ναοῦ εἰς τὴν μεσημβρινὴν πλευρὰν διεσώθη μικρὸν τεμάχιον fresco 0,60 μῆκος, 0,20 πλάτους, ὅπερ ἔχει ἱκανὴν σπουδαιότητα διὰ τὴν ἀρχαιότητα και τὴν ἱστορίαν τοῦ ἐκεῖσε χριστιανικοῦ ναοῦ, πρῶτον διότι ἐκ τούτου μανθάνομεν ὅτι ἡ ἀρχαία ἐκκλησία εἶχε ἐφ' ὑγροῦς γραφᾶς (fresca) και δεύτερον διότι ἐπ' αὐτοῦ τοῦ περιωθέντος μικροῦ τεμαχίου παρατηροῦμεν ἀγιογραφικὰ ὑποχρίσματα τριῶν διαφόρων περιόδων ὅπερ εἶνε ἱκανὸν μαρτύριον τῆς ἀρχαιότητος τοῦ ἐκεῖ χριστιανικοῦ ναοῦ και ὅπερ δίδει ἡμῖν ἀφορμὴν νὰ πιστεύσωμεν ἢ νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι, πρὸς τῷ ἀρχαίῳ ἐκ λευκοῦ μαρμάρου ναῷ, ὑπῆρχε και ἕτερον προσακοδομημένον χριστιανικὸν οἰκοδόμημα, ὅπερ ἀπεσιώπησαν μὲν οἱ περιηγηταὶ τοῦ 1676 ἀνέφερε δ' αὐτὸ μόνον ὁ Chandler κατὰ τὸ 1765.

Κατὰ τοὺς παρελθόντας αἰῶνας ὁ ναὸς οὗτος φαίνεται ὅτι ἐχρησίμευε και ὡς νεκροταφεῖον διότι και ὁ Chandler ἤδη ὅτε ἐπεσκέφθη τὸν ναὸν τοῦτον παρετήρησεν ἐπὶ τοῦ μουσαϊκοῦ δαπέδου διεσπαρμένα κρανία νεκρῶν και ὅστ' αὐτὸν μ' ἐπληροφόρησεν ὅτι ὑπὸ τὴν ἀρχαίαν Ἐκκλησίαν ὑπάρχουσι ἀρχαῖοι χριστιανικοὶ τάφοι, ὧν πολλὰ μάρμαρα ἀφηρέθησαν ὑπὸ τῶν πέριξ, ἀνασκαπτομένων τῶν θεμελίων τοῦ νέου ναοῦ.

Ἦδη περὶ τὴν Ἐκκλησίαν ὑπάρχουσι ὀλίγα τινὰ συντρίμματα ἀρχαιοτέρας τέχνης οἷα λευκὰ και φαιὰ τινὰ μάρμαρα, κίονες, λάραξ μῆκος 2,06 πλάτους 0,82 και πάχους 0,9 κλ. Ἐν δὲ κεκοσμημένον μάρμαρον ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ βήματος, ἐφ' οὗ στηρίζεται ὁ ὀπίσω τῆς ἁγίας τραπέζης σταυρός, και ἕτερον ἔξω τοῦ ναοῦ 0,50 μῆκος και 0,30 πλάτους ἀμφότερα φέροντα κοσμήματα Βυζαντικὰ προέρχονται ἐκ τῆς ἀρχαιοτέρας Ἐκκλησίας. Ταῦτα και περὶ τῆς νῦν καταστάσεως τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγ. Σπυριδῶνος.

Γ. ΛΑΜΠΙΑΚΗΣ.

1 Chandler σελ. 119.

1 Ἐπιμὰτο ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ ἢ Ἀρτεμις διότι, ὡς μυθεύεται, ἐλθοῦσα ἐκ Δήλου εἰς τὸ μέρος τοῦτο ἐθήρευσε πρῶτον δι' ὃ και τὸ ἄγαλμα αὐτῆς ἔφερε τόξον και ἡ θέσις ἐκ τῆς ἄγρας ταύτης ὠνομάσθη Ἀγρα ἢ Ἀγραί. Πaus. Ἀττ. κεφ. 10. Μέρος τοῦ χωρίου τούτου ἦν καθιερωμένον εἰς τὴν Δήμητρα και Περσεφόνη ἔνθα ἐτελοῦντο και τὰ μικρὰ Ἐλευσίνια μυστήρια τὰ ἐν Ἀγραίς καλούμενα Πλουτ. ἐν Δήμητρ. 26. Στεφ. Βυζ. ἐν λέξει Ἀγρα. Ἐδσάθ. εἰς Ἰλιάδ. β'. 9. 361. Τὸ παναθηναϊκὸν στάδιον ἔκειτο ὡσαύτως εἰς τὸ χωρίον Ἀγραί. Ἐπὶ τῆς ὄχθης τοῦ Ἰλισσοῦ ἀναφέρονται οἱ βωμοὶ τοῦ Βορέου ἀνέμου τοῦ ἀρπάσαντος τὴν Ὠρείθυιαν τὴν θυγατέρα τοῦ Ἑρεχθῆος και ὁ ναὸς τῶν Ἰλισσιῶδων Μουσῶν Πλάτ. Φαίδρ. 6. Πρόδ ζ'. 189. Ὁ βωμὸς δὲ τοῦ Βορέου περιγράφεται ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος ὅτι ἔκειτο ἀπέναντι τοῦ ναοῦ τῆς Ἀγροτέρας Ἀρτέμιδος ὁ Spon και ὁ Wheler 50 βήματα ὑπὲρ τὴν γέφυραν τοῦ σταδίου παρετήρησαν τὰ θεμέλια στρογγύλου ναοῦ ὃν ἀναφέρουσιν ὡς ναὸν τῶν Ἰλισσιῶδων Μουσῶν. Spon τόμ. II, σ. 166 τοῦναντίον ὁ Chandler κατὰ τινὰ χάρτην τοῦ Fanelli 1707 ἐσφαλμένως τίθησιν αὐτὸν πρὸς τὸ κάτω μέρος τῆς γεφύρας Ἰσως ἠπατήθη ἐκ τινος ὑπογείου στρογγύλου ἔξ ὀπιπῶν πλίνθων οἰκοδομήματος περὶ οὗ ἄλλοτε θέλομεν εἶπῃ τὰ δέοντα. Ὁ ναὸς τῶν Ἰλισσιῶδων Μουσῶν ἦν πρὸς ἀνατολὰς τοῦ βωμοῦ τοῦ Βορέου.

2 Ὁ Wheler ἔρχεται ἐκ τοῦ σταδίου πρὸς τὰ ἄνω εἰς τὸν ναὸν τῶν Ἰλισσιῶδων Μουσῶν και ἐκεῖθεν εἰς τὸν βωμὸν τοῦ Βορέου, λέγων δὲ δεξιὰ και ἀριστερὰ δὲν φυλάσσει τοὺς γεωγραφικοὺς ὁρους. Γεωγραφικῶς ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος ναὸς τοῦ Σταυρωμένου Πέτρου κεῖται ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ.

3 Wheler σ. 446.

4 Spon. σ. 166.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΠΕΡΙΤΤΟΥ

(Λιτήγημα.)

Συνίτη· ἰδί· σελ. 368.

Ὅτε ὑγρὰν τινα, συννεφώδη ἡμέραν ἐπανάκαμπτον ἐκ περιπάτου, ὃν ἕνεκα τῆς βροχῆς ἠναγκάσθην νὰ διακούψω, εἰσῆλθον εἰς ἐκκλησίαν. Ὁ ἐσπερινὸς μόλις εἶχεν ἀρχίσει καὶ ὀλίγοι ἄνθρωποι ἦσαν ἐν αὐτῇ· ἐκύτταξά γύρω μου καὶ εἶδον αἰφνης ἐκεῖ παρὰ τὸ παράθυρον γνωστὴν μορφήν. Ἐν ἀρχῇ δὲν τὴν ἀνεγνώρισα... τὸ ὄχρον τοῦτο πρόσωπον, τὸ ἀπεσθεσμένον αὐτὸ βλέμμα, αἱ κοίται αὐταὶ παρειαί, — ὄχι δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ εἶνε ἡ Ἐλισάβετ, ἣν εἶχον ἴδῃ πρὸ δύο ἐβδομάδων. Περαιτε- τυλιγμένη εἰς τὸν μανδύον της, ἄνευ πε- τάσου ἐφωτίζετο ἐκ τοῦ πλαγίου ὑπὸ φω- χράς διὰ τοῦ πλατέος παραθύρου εἰσχω- ρούσης ἡλιακῆς ἀκτίνος, ἔβλεπεν ἀσκαρ- δαμικεῖ τὸ τέμπλον τῆς ἐκκλησίας. Ἐ- φαίνετο βιάζουσα ἐκυτὴν νὰ προσευχηθῇ, ν' ἀποσπασθῇ σκληρᾶς νόσους.

Μικρὸς, ἐρυθροπάρσιος, ῥωμαλέος ὑπη- ρέτης μετὰ κινερίων θυλακίων ἐπὶ τοῦ στήθους ἴστατο ὀπισθὲν της καὶ ἔβλεπε τὴν κυρίαν του ἔχων τὰς χεῖρας ἐσταυρω- μένας ἐπὶ τοῦ νώτου καὶ ἐμπλεως ὑπνα- λέου θάμβους. Ἐρρηξά ἀκουσίως κρυγῆν καὶ ἠθέλησα νὰ προχωρήσω πρὸς αὐτήν, ἀλλ' ἔστην αἰφνης. Φοβερὸν προαίσθημα συνέσφιγγε τὸ στήθος μου. Ἡ Ἐλισάβετ δὲν μετεκινήθη μέχρι τέλους τοῦ ἐσπερι- νοῦ. Ὅλοι εἶχον ἀπομακρυνθῆ καὶ ὁ καν- δηλάπτης ἤρχισε νὰ σαρώη τὴν ἐκκλη-σίαν, — αὐτὴ ἔμενεν εἰσέτι ἀκίνητος εἰς τὴν θέσιν της. Ὁ μικρὸς ὑπηρέτης τὴν ἐπλησίασε, τῇ εἶπέ τι καὶ τὴν ἔσυρεν ἐκ τοῦ ἐνδύματος· αὐτὴ παρετήρησε γύρω της, ἔθηκε τὴν χεῖρα εἰς τὸ πρόσωπον καὶ ἀπεμακρύνθη.

Τὴν ἠκολούθησα μακρόθεν μέχρι τῆς οἰκίας καὶ κατόπιν ἐπανάκαμψα εἰς τὴν κατοικίαν μου.

— Ἀπωλέστη! ἀνεφώνησα εἰσερχόμε- νος εἰς τὸ δωμάτιόν μου.

Δίδω τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου, ὅτι μέχρι σήμερον ἔτι ἀγνοῶ τὰ αἰσθήματα, ἅτινα μὲ εἶχον ταραξῆ τὴν στιγμὴν ἐκεί- νην. Ἐνθυμούμαι, ὅτι ἐσταύρωσα τὰς χεῖρας, ἐρρίφην ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου καὶ ἔβλεπον τὸ ἔδραον. Δὲν δύναμαι νὰ εἶπω ἂν εἰς τὸ ἄλγος μου συνανειμγύετο καὶ κάποια ἱκανοποιήσεις... ὑπ' οὐδένα ὄρον ἤθελον ἐξομολογήθῃ τοῦτο, ἐὰν δὲν ἔγρα- φον δι' ἐμαυτόν... φοβερὰ, ἀλγεῖνὰ προ- αισθήματα κατέσκαπτον τὰ σπλάγχνα μου... καὶ τίς οἶδεν, ἴσως ἤθελον ἀπερῆ- σει, ἐὰν δὲν ἐπηλήθευον. «Τοιαύτη εἶνε ἡ ἀνθρωπίνη καρδιά!» ἤθελεν ἀναφωνῆσαι μὲ βροντώδη φωνὴν ῥώσός τις καθηγη- τῆς γυμνασίου ὑψὸν πρὸς τὸν οὐρανὸν τὸν ῥυπαρὸν καὶ διὰ κερατίνου δακτυλίου κε- κοσμημένον λιχανὸν του, ἀλλὰ τί μᾶς μέ- λει ἡ ἰδέα τοῦ ῥώσσου παιδαγωγοῦ μετὰ τὴν βροντώδη φωνὴν καὶ τὸν κερατίνον δα- κτύλιον!

Ὅπως δὴποτε αἰσθητικότητες μου δὲν

μὲ ἠπάτων. Ἀστραπηδὸν διεδόθη ἀνὰ τὴν πόλιν ἡ εἰδησις, ὅτι ὁ πρίγκιψ κατὰ διαταγὴν ἐκ Πετρούπολεως ἀνεχώρησεν αἰφνιδίως, — καὶ ἀνεχώρησε μάλιστα χω- ρὶς νὰ κάμῃ πρότασιν τινα οὔτε εἰς τὸν Ὅσογιν, οὔτε εἰς τὴν γυναῖκά του — καὶ ὅτι ἡ Ἐλισάβετ ἐπέπρωτο νὰ ζήσῃ τὸ ὑ- πόλοιπον τοῦ βίου της κλαίουσα καὶ θρη- νοῦσα τὴν ἀπιστίαν του.

Ἡ ἀναχώρησις τοῦ πρίγκιπος ἐπῆλθεν ἀπροσδοκῆτως, διότι κατὰ τὴν διαθεβαί- ωσιν τοῦ ὑπηρετοῦ μου τὴν προηγουμένην ἔτι ἐσπέραν ὁ ἀμαξηλάτης του οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην εἰδησιν εἶχε περὶ τῶν διαθέ- σεων τοῦ κυρίου του. Τὸ συμβῆναι τοῦτο μ' ἔρριψεν εἰς πυρετώδη ἀληθῶς κατάστασιν, ἐνεδύθη ταχέως καὶ ἠτοιμαζόμεν νὰ δρᾶ- μω εἰς τὸ Ὅσογιν, ἀλλ' ἐπέκρηθη ὀλί- γων, — κ' ἐθεώρησα καλλίτερον ν' ἀναμεί- νω μέχρι τῆς ἐπομένης ἡμέρας. Ἄλλως τε δὲν ἔχασα τίποτε μείνας ἐν τῇ οἰκίᾳ. Τὴν αὐτὴν ἔσπέραν μ' ἐπεσκέφθη κάποιος Παντοπιπόπουλος, Ἕλλην ταξιδιωτῆς, τὸν ὁποῖον ἡ τύχη ἔρριψεν εἰς τὴν πόλιν Ο., φλύαρος πρώτης τάξεως, ὁ ὁποῖος ἔ- νεκε τῆς μονομαχίας μου μετὰ τοῦ πρίγ- κιπος ὑπὲρ πάντα ἄλλον εἶχεν ἐκφρασθῆ πικρῶς ἐναντίον μου. Χωρὶς κἄν ν' ἀνα- μείνῃ ν' ἀγγεληθῇ ὑπὸ τοῦ ὑπηρετοῦ, εἰσ- ὤρησεν εἰς τὸν κοιτῶνά μου, ἔθλιψε θερ- μῶς τὴν χεῖρά μου, ἐζήτησε μυριάκις συγ- γνώμην, μὲ ὠνόμασε πρότυπον μεγαλοψυ- χίας καὶ ἀνδρείας καὶ περιέγραψε τὸν πρίγκιπα διὰ τῶν ζοφερωτέρων χρωμά- των μὴ φεισθεὶς οὐδὲ τοῦ κ. Ὅσογιν καὶ τῆς γυναίκος του, οὗς, ὡς ἔλεγεν, ἐπα- ξίως ἐτιμώρησεν ἡ εἰμαρμένη· κατηγορή- σεν ἐν παρόδῳ τὴν Ἐλισάβετ καὶ ἀπῆλθε πάλιν βιαστικῶς, ἀφ' οὗ πρῶτον μ' ἐρίλη- σεν εἰς τὸν ὄμον.

Μεταξὺ ἄλλων ἔμαθον παρ' αὐτοῦ, ὅτι ὁ πρίγκιψ ὡς ἀληθῆς εὐπαιδείης τὴν πα- ραρμονὴν τῆς ἀναχωρήσεώς του ἀπεκρίθη ζηρότητα εἰς τινα ἄβρον ὑπαινιγμὸν τοῦ κ. Ὅσογιν, ὅτι δὲν ἐπεθύμει ν' ἀπατήσῃ κἀνένα καὶ ὅτι οὐδόλως εἶχεν εἰσέτι σκε- φθῆ περὶ γάμου. Ταῦτα δὲ λέγων εἶχε συγχρόνως ἐγερθῆ τῆς ἔδρας του καὶ ποι- ῆσας βαθεῖαν ὑπόκλισιν ἠφανίσθη — διὰ παντός.

Τὴν ἐπιούσαν μετέβην εἰς τοῦ Ὅσογιν. Εἰς τὴν ἐμφάνισίν μου ὁ ἡμίτυπλος ὑπη- ρέτης ἀνεπήδησε μετὰ ταχύτητος ἀστρα- πῆς ἐκ τοῦ θρανίου του. Τὸν παρεκάλεσα νὰ μὲ ἀναγγείλῃ. Ὁ ἄνθρωπος ὤρησε μέσα καὶ αὐτοστιγμὴ εὐρέθη πάλιν ἔξω : «Παρακαλῶ, καταδεχθῆτε νὰ εἰσέλθητε», εἶπε.

Καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸν θάλαμον τοῦ κ. Ὅσογιν.

Ἐς αὐρίον.

30 Μάρτιον..

Εἰσῆλθον λοιπὸν εἰς τὸν θάλαμον τοῦ Ὅσογιν. Εὐχαρίστως θὰ ἔδιδον ὅλα τὰ ὑπάρχοντά μου εἰς ἐκεῖνον, ὅστις ἤθελε δυνηθῆ, νὰ μοὶ δεῖξῃ τί πρόσωπον εἶχον καθ' ἣν στιγμὴν ὁ ἀξιώτιμος κ. Ὅσογιν ταχέως διασταυρώσας τὰ κράσπεδα τῆς περσικῆς του σισύρας μὲ ὑπεδέχθη ἀνοι- κταῖς ἀγκάλας.

Ἄναμφιβόλως πανταχόθεν ἀπέπνεον μετριόφρονα θρίαμβον, εὐγενῆ συμπά- θειαν, ἀπέραντον γενναιοφροσύνην... Ἐν- δομύχως παρέβαλλον ἐμαυτὸν πρὸς Σκι- πῖωνα τὸν Ἀφρικανόν. Ὁ Ὅσογιν κατα- φανῶς ἦτο τεταραγμένος καὶ τεθλιμμέ- νος, ἀπέφραγε τὸ βλέμμα μου καὶ ἀδια- κόπως ἐκίνει τοὺς πόδας του. Προσέτι παρετήρησα, ὅτι ὠμίλει δυνατώτερον παρ' ὅσον συνείθιζε καὶ ἐν γένει μετεχειρίζετο ἀορίστους ἐκφράσεις, — διὰ λόγων ἀορί- στων ἀλλὰ θερμῶν ἐζήτησε συγγνώμην, ἀορίστως μόνον ἀνέφερε τὸν ἀποδημήσαν- τα ζένον προσθεὶς γενικὰς περὶ ἀσυνα- ρτήτους κπρατηρήσεις περὶ διαβεβύσεως ἐλπίδων καὶ περὶ τῆς ἀσταθείας τῆς ἀν- θρωπίνης εὐτυχίας, ὅτε αἰσθανθεὶς αἰφνης ἐν δάκρυ ἀνερχόμενος εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, ἔλαβε ταχέως μίαν πρέζαν, ἴσως ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ μὲ ἀποπλανήσῃ ὡς πρὸς τὴν αἰτίαν τὴν προκαλέσασαν τὸ πι- κρὸν τοῦτο δάκρυ.

Ὁ ταμβάκος του ἦτο πράσινος ῥωσσι- κός, εἶνε δὲ γνωστὸν, ὅτι τὸ φυτὸν τοῦτο δύναται καὶ εἰς τοὺς γέροντας ἔτι νὰ προ- καλέσῃ δάκρυα, εἰς τὸν ὀφθαλμὸν δὲ δι- δεῖ ἐπὶ στιγμὰς τινας ἐκφρασίαν τινα ἀμ- βλεῖαν καὶ βλακώδη. Οἴκοθεν ἐννοεῖται, ὅτι ἐφάνην λίαν συνετός εἰς τὴν πρὸς τὸν γέρο- Ὅσογιν συμπεριφορὰν μου, ἠρώτησα αὐτὸν περὶ τῆς ὑγιείας τῆς συζύγου καὶ τῆς θυγατρὸς του καὶ ἀμέσως μετέφερα ἐπιδεξιῶς τὸ θέμα τῆς ὀμιλίας ἐπὶ τινος λίαν ἐνδιαφέροντος τότε ἀγρονομικοῦ ζη- τήματος. Ἡμῖν ἐνδεδυμένους ὡς συνήθως, ἀλλὰ τὸ κατέχον με αἰσθημα προση- νοῦς φιλοφροσύνης μοὶ ἔδιδεν ἦθος δρο- σερόν καὶ ἐροτάσιμον, ὡσανεὶ ἐφόρουν λευκὸν ἐσωκάρδιον καὶ λευκὸν λαιμοδέ- την. Ἐν μόνον μ' ἐτάραττεν, ἡ ἰδέα τῆς πρώτης συναντήσεως μετὰ τῆς Ἐλισά- βετ. Τέλος αὐτὸς ὁ κ. Ὅσογιν αὐθορμή- τως μοὶ πρόετεινε νὰ μὲ ὀδηγήσῃ εἰς τὴν σύζυγόν του. Τὸ ἀγαθὸν καὶ ἡλίθιον τοῦ- το ὄν, ἅμα ἰδὸν με περιῆλθε κατ' ἀρχὰς εἰς φοικώδη ἀμηχανίαν, ὁ ἐγκεφαλός της ὄμως δὲν ἦτο ἱκανὸς νὰ διατηρῇ ἐπὶ μα- κρὸν μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἐντύπωσιν καὶ δι' αὐτὸ ἀμέσως καθησύχασε. Τέλος εἶδον καὶ τὴν Ἐλισάβετ... εἰσῆλθον εἰς τὸ δω- μάτιον...

Ἠλπίζον ὅτι ἤθελον ἐπανεύρει κατη- σχυμμένην καὶ μετανοοῦσαν ἀμαρτωλήν, δι' ὃ καὶ ἐκ τῶν προτέρων εἶχον δώσῃ εἰς τὸ πρόσωπόν μου εὐμενεστάτην καὶ ἐν- θαρρυντικωτάτην ἐκφρασίαν... Πρὸς τί νὰ ψευθῶ; Τὴν ἠγάπων ἀληθῶς καὶ ἐ- δίψων τὴν εὐτυχίαν νὰ τῇ συγχωρήσω καὶ νὰ τῇ τείνω τὴν χεῖρα, ἀλλὰ πρὸς ἀνέκφραστον ἐκπληξίν μου εἰς ἀπάντησιν τῆς πολυσημάντου ὑποκλίσεώς μου ἀνε- κάγχασε ψυχρῶς καὶ ἀμελῶς προσέθηκε : «Ἄ, σεὶ εἶσθε!» — καὶ ἀμέσως μοὶ ἔ- στρεψε τὰ νῶτα.

Εἶνε βέβαιον ὅτι ὁ γέλως της ἤχησε κάπως βεβαιωμένος καὶ ὅπως δὴποτε δὲν εὐημερῶσται πρὸς τὸ ἦδη λίαν ἰσχνὸν πρόσω- πόν της... Ἐν τούτοις οὐδόλως ἀνέμε- νον τοιαύτην δεξιῶσιν... ..

Ἐκπληκτος τὴν παρετήρουν... ὁπόσον

είχε μεταβληθῆ!... Τὸ ἄλλοτε παιδίον καὶ ἡ γυνὴ αὐτὴ οὐδὲν κοινὸν πλέον εἶχον! Εἶχε μεγαλώσει ἰκανῶς, τὸ ἀνάστημά της ἔγινεν ὑψηλότερον, ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου της καὶ ἰδίως τὰ χεῖλη ἔλαβον μᾶλλον εὐδιάγραπτα σχήματα... τὸ βλέμμα κατέστη βαθύτερον, εὐσταθέστερον καὶ σιοστινότερον.

Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Ὄσογιν μ' ἐράστησαν εἰς τὸ γεῦμα. Ἡ Ἐλισάβετ ἠγέρθη, ἐξῆλθε τοῦ δωματίου, εἰσῆλθε πάλιν, ἀπεκρίνετο ἀπαθῶς εἰς τὰς ἐρωτήσεις μου καὶ οὐδεμιᾶς προσοχῆς μὲ ἤξιου. Ἐβλεπον, ὅτι ἤθελε νὰ μοὶ ἀποδείξῃ σαφέστατα, ὅτι οὐδὲ τῆς ὀργῆς της κἂν ἤμην ἄξιος, καὶ τοὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ φονεύσῃ τὸν ἐραστήν της. Τέλος ἔχασα τὴν ὑπομονήν μου καὶ σχεδὸν ἀκουσίως διεξέφυγε τὰ χεῖλη μου δηκτικὸς ὑπαινιγμὸς....

Ἐρρικίασεν, ἔρριψεν ἐπ' ἐμοῦ ταχὺ βλέμμα, ἠγέρθη, προὐχώρησεν εἰς τὸ παράθυρον καὶ εἶπεν ἠρέμα μεθ' ὑποτρομύσης φωνῆς:

— Ἄπορεῖτε νὰ σκέπησθε ὅ,τι καὶ ἂν θέλητε, ἀλλὰ μάθετε ὅτι ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ, καὶ πάντοτε θὰ τὸν ἀγαπῶ καὶ δὲν τὸν θεωρῶ διόλου ἔνοχον πρὸς ἐμέ, ἐξ ἐναντίας.....

Ἐκόπη ἡ φωνή της, ἐταράχθη... προσεπάθησε νὰ καταστείλῃ τὰ δάκρυά της, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη, καὶ ἐξώρμησε τοῦ δωματίου....

Οἱ γονεῖς της δὲν ἤξευραν τί νὰ κάμουν... ἔθλιψα ἀμοτέρων τὰς χεῖρας, ἐστένάζα, ὕψωσα τὰ βλέμματα πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ ἔφυγον....

Ἡ ἀδυναμία μου εἶνε πάρα πολὺ μεγάλη καὶ ὁ ἐνυπολειπόμενός μοι χρόνος πάρα πολὺ μικρός, καὶ δι' αὐτὸ δὲν δύναμαι νὰ περιγράψω ἐξ ἴσου ἐκτενῶς καὶ τὴν νέκν ἐκείνην φάσιν τῶν ἀλγεινῶν σκέψεων, τῶν σταθερῶν ἀποφάσεων καὶ τῶν λοιπῶν συναισθημάτων ὅσα παράγει ἡ ἐσωτερικὴ ἀγωνία, ἣτις μετὰ τὴν ἀνανέωσιν τῶν σχέσεων πρὸς τὸν οἶκον τοῦ Ὄσογιν δεινῶς κατεσπάραττε τὸ στήθος μου. Δὲν ἀμφέβηλλον πλέον, ὅτι ἡ Ἐλισάβετ διαρκῶς ἠγάπα τὸν πρίγκιπα καὶ ὅτι ἐπὶ μακρὸν εἰσέτι ἤθελε τὸν ἀγαπᾶ... Ἀλλ' ὡς ἄνθρωπος, ὃν καὶ αἱ περιστάσεις καὶ ἡ ἰδία θέλησις ἐξημέρωσαν, οὐδ' ἐσκεπτόμην πλέον νὰ κερδήσω τὸν ἔρωτά της, ἤθελον μόνον ν' ἀποκτήσω τὴν φιλίαν της, τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ τὴν ἐκτίμησίν της, πράγματα θεωρούμενα, κατὰ τὴν ἀξιόπιστον διαθεσιμότητα τῶν ἀνθρώπων, ὡς τὰ μᾶλλον εὐόμοια στηρίγματα συζυγικῆς εὐτυχίας.... Δυστυχῶς ἐν τῷ μεταξὺ ἐλησμονήσα σοβαρῶν τι συμβεβηκόσ, ὅτι δηλαδὴ ἡ Ἐλισάβετ ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς μονομαχίας μ' ἐμίσει. Τὸ ἔμαθον, ὅτε ἦτο πλέον πάρα πολὺ ἀργά.

Ἦρχισα νὰ ἐπισκέπτομαι πάλιν ὡς καὶ ἄλλοτε τὸν οἶκον τοῦ Ὄσογιν. Ὁ Κύριλλος Ματθαίουβιτς ἦτο εἴπερ ποτὲ καὶ ἄλλοτε εὐπροσῆγορος καὶ φιλόφρων πρὸς ἐμέ. Καί, ἔχω μάλιστα διδόμενα νὰ πιστεύσω, ὅτι εὐχαρίστως τότε θὰ μοὶ εἶδιδε τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς του, ἂν καὶ δὲν ἤμην δὲ ἐπίφθονος γαμβρός· ἡ δημο-

σία γνώμη κατεδίωκεν αὐτὸν καὶ τὴν θυγατέρα του, ἐν ᾧ ἐμὲ ἀπ' ἐναντίας ὕψωνε μέχρι τρίτου οὐρανοῦ.

Ἡ διαγωγή τῆς Ἐλισάβετ ἀπέναντί μου οὐδὲως μετεβλήθη· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκάθητο σιωπηλή, ὑπήκουεν ὁσάκις προσεκαλεῖτο νὰ φάγῃ καὶ δι' οὐδενὸς ἐξωτερικοῦ σημείου ἐξεδήλου τὸ ἄλγος της, παρ' ὅλα ταῦτα ὅμως ἔφθινεν ὡς κηρός. Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι ὁ πατήρ της τὴν μετεχειρίζετο ἐπεικίεστατα, ἡ δὲ μήτηρ της οὐδὲν ἄλλο ἔκαμνεν ἢ ν' ἀναστανάζῃ καὶ πρὸ πάντων ὁσάκις ἔβλεπε τὸ ἀτυχὲς τέκνον της.

Μόνον ἓνα ἄνθρωπον δὲν ἀπέφευγεν ἡ Ἐλισάβετ, καὶ τοὶ ὀλίγιστα ὠμίλει καὶ μετ' αὐτοῦ, — ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦτο ὁ Βισμονκῶφ. Οἱ γονεῖς μετεχειρίζοντο αὐτὸν ψυχρῶς, βαναύσως μάλιστα, διότι δὲν ἠδύναντο νὰ λησμονήσουν, ὅτι ὑπῆρξέ ποτε μάρτυς τοῦ πρίγκιπος. Ἀλλ' αὐτὸς δὲν διέκοψεν ἐκ τούτου τὰς ἐπισκέψεις του καὶ ἐφαίνετο, ὡς νὰ μὴ παρετήρει τι. Ἀπέναντί μου ἐδείκνυτο λίαν ψυχρὸς, καὶ — παράδοξον! — σχεδὸν τὸν ἐροδοῦμην.

Οὕτω παρήλθον δύο ἑβδομάδες. Τέλος μετὰ τινα ἄπυνον νύκτα ἀπεφάσισα νὰ ἐξηγηθῶ εἰς τὴν Ἐλισάβετ, νὰ τῇ ἀποκαλύψω τὴν καρδίαν μου, δηλαδὴ νὰ τῇ εἶπω ὅτι καὶ παρὰ τὰ γενόμενα, καὶ παρ' ὅλα τὰ φλυαρήματα καὶ τὰς συκοφαντίας, ἤθελον θεωρήσῃ ἐμαυτὸν εὐτυχῆ, ἐὰν μ' ἐθεώρει ἄξιον τῆς χεῖρός της καὶ ἐνεπιστεύετο ἐαυτὴν εἰς ἐμέ. Ἐφρανταζόμεν, ἐν πλήρει πίστει ὅτι τοιοῦτοτρόπως ἤθελον παράσῃ παράδειγμα ἐξόχου μεγαλοφυχίας καὶ ὅτι αὐτὴ ἐκ θαυμασμοῦ ἤθελε συγκατανεύσῃ. Ὅπως δὴ ποτε ἐπεθύμουν νὰ ἐξηγηθῶ μετ' αὐτῆς, διὰ ν' ἀπλλαγῶ τέλος τῆς ἀβεβαιότητος.

Ὅπισθεν τῆς οἰκίας τοῦ Ὄσογιν ἔκειτο ἀρκετὰ ἐκτεταμένος κήπος τελευτῶν εἰς ἐγκαταλειμμένον καὶ ὑπὸ ἀγρίων θάμνων καλυπτόμενον μικρὸν δάσος φιλυρῶν. Ἐν τῷ μέσῳ αὐτοῦ εὐρίσκειτο σκιὰς κινεζικοῦ ρυθμοῦ, φραγμὸς δ' ἐκ σανίδων ἐχώριζε τὸν κήπον ἀπὸ τινος ἀποκέντρου παρόδου.

Εἰς τὸν κήπον τοῦτον ἐπεριπάτει ἡ Ἐλισάβετ συχνάκις ἐπὶ ὀλοκλήρους ὥρας. Ὁ πατήρ της ἐγνώριζε τοῦτο καὶ εἶχε διατάξῃ νὰ μὴ τὴν ἐνοχλῶσιν· οὐδεὶς ὤφειλε νὰ τὴν ἀκοιουθῇ· μετ' οὐ καιρὸν, ἔλεγεν, θὰ περάσῃ ὁ πόνος της. Ὅτε δὲν ἦτο ἐν τῇ οἰκίᾳ ἦρκει νὰ κρούσῃσι τὸν κωδωνίσκον ἐπὶ τῆς κλίμακας καὶ ἀμέσως ὑπέστρεφε, — πάντοτε ὅμως μετὰ τῆς αὐτῆς ἰσχυρογνώμονος σιγῆς ἐπὶ τῶν χειλέων καὶ τοῦ βλέμματος καὶ μετὰ τινων συμπεπιεσμένων φύλλων εἰς τὴν χεῖρα.

Ὅτε ἡμέραν τινα παρετήρησα τὴν ἐκ τῆς οἰκίας ἀπουσίαν της, ὑπεκρίθην ὅτι ἤθελον πάλιν ν' ἀπέλθω, ἀπεχαιρέτισα τὸν κ. Ὄσογιν καὶ φορέσας τὸν πῖλον, διηυθύνθην διὰ τοῦ προθαλάμου εἰς τὴν αὐλὴν καὶ ἐκ τῆς αὐλῆς εἰς τὴν ὁδόν, εἶτα ὅμως ἀπαρτήρητος ἐπανῆλθον καὶ παρελθὼν τὸ μαγειρεῖον εἰσεχώρησα εἰς τὸν κήπον. Εὐτυχῶς οὐδεὶς μὲ εἶχε ἰδῆ. Χωρὶς πολὺ πολὺ νὰ σκεφθῶ εἰσέδυν δρο-

μαίους βήμασιν εἰς τὸ δάσος. Αἶφνης εἶδον πρὸ ἐμοῦ ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ τὴν Ἐλισάβετ. Ἡ καρδία μου ἐπαλλετο σφοδρῶς. Ἔστην, ἀνέπνευσα βαθῶς καὶ ἠτοιμαζόμεν νὰ τὴν πλησιάσω, ὅτε αὐτὴ αἰφνιδίως καὶ χωρὶς νὰ στραφῇ ἤγειρε τὴν χεῖρα καὶ ἤρχισε ν' ἀναστανάζῃται....

Ὅπισθεν τῶν δένδρων πρὸς τὸ μέρος τῆς παρόδου ἠκούσθησαν εὐκρινῶς δύο κτύποι, ὡσανεὶ ἔκρουέ τις εἰς τὸν φραγμὸν. Ἡ Ἐλισάβετ ἔκρουσε τὰς χεῖρας· ἤκουσα τὸν ἐλαφρὸν τριγμὸν τῆς θυρίδος καὶ εἶδον τὸν Βισμονκῶφ προσερχόμενον ἐκ τοῦ συνδένδρου μέρους. Ταχέως ἐκρύβην ὀπισθεν κορμοῦ δένδρου.

(IBAN ΤΟΥΡΚΕΝΕΦ).

[Ἐπταὶ τὸ τέλος.]

ΤΟΥ ΠΑΠΑ Η ΛΟΥΤΣΑ

Ἐν Αἰγίῳ ἡμίσειαν ὥραν πρὸς δυσμὰς παρὰ τὴν πρὸς τὰς Πατρὰς ἀμαξιτὸν ὑπάρχει λίμνη οὐχὶ μὲν εὐρεία, ἀλλὰ βαθυτάτη καὶ ἐν τῷ κέντρῳ ἀνευ βυθοῦ, ὡς κοινῶς πιστεύεται, γνωστὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Παπᾶ ἢ Λούτσα. Περὶ τοῦ φυσικοῦ δὲ σχηματισμοῦ αὐτῆς φέρεται παρὰ τοῖς πολλοῖς ἡ αὐτὴ καὶ διὰ τοῦ Παπᾶ τάλωια ἐν Λεχαινοῖς ὡραία παράδοσις, ἣν μετ' ὅσον τέχνην καὶ δύναμιν ἐν ἐμμύσῳ καὶ χαριστάτῳ διηγήματι ἐξέθηκεν ἡ εὐόμωνος γραφίς τοῦ ἀγνώστου λογοτέχνου κ. Ἀνδρέου Δ. Κ., ὅστις ἄς μοι ἐπιτρέψῃ νὰ συγχαρῶ αὐτῷ, διότι τὴν ἐμπνευσιν τῶν ἔργων του δὲν ἀρύεται ἐκ τῶν ξένων φιλολογιῶν, ἀλλ' ἐκ τῆς δαψιλοῦς πηγῆς τοῦ ἐλληνικοῦ βίου ἀκηράτου οὐ μόνον ἐν τῇ φράσει, ἀλλὰ κατὰ πάντα τὸν βίον, οἷον δύναται τις νὰ διαγράψῃ ἂν ἔχη ὅλον τὸν Ἑλληνισμὸν ἐν ἐαυτῷ ἐκ μακρᾶς μετὰ τοῦ λαοῦ ἀναστροφῆς ἐκ παιδῶν, οὐχὶ δὲ ὡς περιηγητῆς συλλέξας ἐντυπώσεις ἐπιπολαίους.

K. Γ. Ζ.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ, ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ

Φαίνεται ὅτι ἡ πώλησις τῶν ἀπομνημονευμάτων τοῦ στρατηγῶ Γκραντ γενήσεται ἀμερικανικῆ, τουτέστι γιγαντιαία.

Ἡ πρώτη χρηματικὴ καταβολὴ τῶν ἐκδοτῶν πρὸς τὴν οἰκογένειαν τοῦ στρατηγῶ ἔσται τὸ μεγαλύτερον ποσόν, ὅπερ ἄχρι τοῦδε συγγραφεῖς ἢ κληρονόμοι συγγραφῆς τινὸς εἰσέπραξαν.

Τὸ μερίδιον τῆς γήρας θ' ἀποτελεσεθῇ ὑπὸ τοῦ ποσοῦ 300,000 δολλαρίων δηλ. 1,500,000 φράγκων.

Οἱ φίλοι τοῦ Βίκτωρος Οὐγὼ Μερῆς, Βακερῆ καὶ Λεφέρο, εἰς οὓς ὁ μέγας ποιητῆς ἀνέθηκεν ἐν τῇ διαθήκῃ του τὴν ἐπιμέλειαν τῆς κατατάξεως καὶ ἐκδόσεως τῶν ἀνεκδότων αὐτοῦ ἔργων συνήνωσαν ἤδη καὶ ἐτακτοποιήσαν πέντε δραματικὰ ἔργα, ἅτινα θὰ δημοσιευθῶσιν ἐν τῷ φθύνῳ 1 τοῦ προσεχοῦς Ὀκτωβρίου. Ἐύρον προσέτι πολλοὺς τόμους ποιημάτων κατὰ

τὸ εἶδος τῶν Ἀντιποίων, ἅτινα θέλουσι δημοσιεῖσθαι ὑπὸ τὸν τίτλον *Τὰ ἀλέθρια ἔτη*. Τὰ ἡμιτελῆ ἔργα καὶ αἱ σκορπισμέναι σημειώσεις, ἅτινα ἀνέρχονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὰ πρῶτα ἔτη τῆς νεότητος τοῦ ποιητοῦ ἀποτελοῦσι πολυαριθμούς σειρὰς καὶ θὰ δημοσιεῖθωσιν ὑπὸ τὸν τίτλον Ὀκταῖος. Πάντες οἱ φίλοι τῶν γραμμάτων μετ' ἀνυπομονησίας ἀναμένουσι τὴν δημοσίευσιν τῶν ἔργων τούτων.

Σπουδαιοτάτη καὶ τὰ μάλιστα ἐνδιαφέρουσα ἱστορικὴ καὶ φιλολογικὴ συζήτησις ἐγένετο ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς «Ἱστορικῆς καὶ Ἐθνολογικῆς ἑταιρείας» τοῦ Λονδίνου. Μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ λογίου κ. Clarke ἀνάγνωσιν τῆς πραγματείας του «περὶ τῆς σχέσεως τῆς ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος ἐν Τιμαίῳ μνημονευομένης Ἀτλαντίδος πρὸς τὴν Κολομβίαν ἢ Ἀμερικὴν».

Εἰς τὴν συζήτησιν ἔλαβον μέρος Ἕλληνας, Ἀγγλοὶ, Ἀμερικανοὶ καὶ Σίται λόγοι. Ὁμοίαι περιπτου συζητήσεις γίνονται καὶ εἰς τὴν ἡμετέραν «Ἱστορικὴν καὶ Ἐθνολογικὴν ἑταιρείαν».

Μετὰ περιεργίας ἀναμένομεν νὰ ἴδωμεν τί εἶδους σύγγραμμα θὰ εἶνε αὐτὸ τοῦ τετάρτου υἱοῦ τοῦ Ἰσμαὴλ Πασᾶ πρίγκιπς (!) Ἰβραὴμ Χίλμη, καὶ τί εἶδους εἶνε αὐτὴ ἡ ἀρχαία, μεσαιωνικὴ καὶ νεωτέρα φιλολογία τοῦ Σουδάν!!

Ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ Ἑρρίκου Clarke ὁ Εὐαγόρας τοῦ Ἰσοκράτους μετ' εἰσαγωγῆς καὶ σημειώσεων. Ἐπίσης ὁ Ἰουγούρθας τοῦ Σαλλουστίου ὑπὸ τοῦ Γουλλιέλμου Brooke.

Μεταφράσθη Ἀγγλιστὶ ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ τὸ σύγγραμμα τοῦ Witt Αἰ περιπλατήσεις τοῦ Ὀδυσσεύς, ὅπερ εἶνε ἤδη μεταπεφρασμένον Ἑλληνιστὶ ὑπὸ τοῦ κ. Ἐ. Γαλάνη.

Ἐσταχυολογήθησαν ἐκ τοῦ Θουκυδίδου ὑπὸ τοῦ Ἀγγλοῦ E. H. Moore πλεῖστα τεμάχια πρὸς χρῆσιν τῶν σχολείων. Ὁ συλλέκτης ἀπέκοψεν ἐντελῶς τὰς δημογορίας καὶ παρέλιπε πᾶν χωρίον δύσκολον, προσέθηκε δὲ τινὰς βραχυτάτας σημειώσεις πρὸς ὁδηγίαν τῶν μαθητῶν. Τὸ βιβλίον ἐπιγράφεται *Easy selections from Thucydides*.

Τὸ Μουσεῖον τοῦ Βερολίνου ἀπέκτησεν ἐσχάτως λαμπρὰν κεφαλὴν τῆς Παλλάδος Ἀθηνᾶς μαρμαρίνην φυσικοῦ μεγέθους καὶ διασώζουσαν ἔχνη χρώματος! Πῶς τὴν ἀπέκτησε;

Τὴν 30 Ἰουλίου/10 Αὐγούστου συνέρχεται ἐν Βερολίνῳ διεθνὲς τηλεγραφικὸν Συνέδριον, οὗ θέλουσι μετὰσχῆ ὅλα τὰ Ἑυρωπαϊκὰ κράτη, ἡ Ἰνδία, ἡ Αἴγυπτος, ἡ Ἰαπωνία καὶ αἱ ἐν Αὐστραλίᾳ ἀποικίαι.

Ἀπεβίωσεν ὁ διαπρεπὴς γλωσσολόγος καὶ φιλέλληνας Γ. Κούρτιος, περὶ οὗ προσηχῶς.

ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΤΩΝ ΜΑΧΩΝ

ΤΟΥ ΓΑΛΑΣΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ
ΤΟΥ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΔΕΣΙΑΝ ΟΧΘΗΝ ΤΟΥ ΠΡΟΥΤΟΥ
[Συγγραφεῖσα παρὰ **ΙΑΚΩΒΑΚΗ ΡΙΖΟΥ**]

Συνίχθη ἐδὲ σελ. 294

Ἄδικον δὲ εἶναι τὸ νὰ παρασιωπήσωμεν τὸν ἡρωϊσμόν τοῦ Πελοποννησίου Κροτήρα, ὁ ὅποιος μὴ ἠμπορῶν νὰ σταθῆ πλέον εἰς τὸ ὄχυρμά του, κατεδαφισθὲν, ὡς προείπομεν, καὶ παρακινούμενος ἀπὸ τοὺς συστρατιώτας του, νὰ διασωθῆ ὑποχωρῶν, δὲν ἠθέλησε· τόσον καιρὸν ἐποθεύσα, εἶπε, νὰ εὖρω πλῆθος Τούρκων, διὰ νὰ χορτάσω μὲ τὸ αἷμά των τὴν δίψαν τῆς ἐκδικήσεώς μου· πότε θέλω εὖρει ὄραν δεξιωτέραν παρὰ ταύτην; εἶπε, καὶ παραλαβὼν εἰκοσιπέντε στρατιώτας, ὄρμη εἰς τὴν πόλιν καὶ καταβάλλει τοὺς ὑπαντιάζοντας πολεμίους· καθὼς τὸ πῦρ τὸ θλιβόμενον εἰς τόπον στενόν, ὅταν εὖρη διέξοδον, εὐθὺς ἀνάπτει μὲ φλόγας φοβεράς, καὶ ὅσον ἀπαντᾷ καύσιμον ὕλην, τόσον ἀκάματον καὶ ἀσβεστον ἐξαπλώνεται καὶ κατακαίει τὰ προστυχόντα, ἀπαράλλακτα καὶ ὁ Κροτήρας πολὺν καιρὸν τὸ πῦρ τῆς ἐκδικήσεως συνέχων εἰς τὴν καρδίαν του, δὲν ἀπέκαμε, μηδ' ἐχώρτανε φονεύων, ἀλλ' ὅσον ὁ ἐχθρὸς τὸν ἐκύκλωνε πληθυνόμενος, τόσον ὁ ἡρωϊκὸς του θυμὸς ἐξεκαίετο μὲ πλειοτέραν σφοδρότητα. Ὁρμηλοῖπόν ὡς λέων εἰς τὰς πλατείαις τῆς πόλεως, φονεύει, καταπατεῖ σαμάτων σωρούς, ἐδῶ πηδᾷ, θεοῖζει κεφαλὰς, ἐκεῖ τινασσεταί, διαχωρίζει ὠμοπλάτας, ἀποκόπτει χεῖρας, χύνει ἐντόσθια πολλῶν, καὶ ὅμοιος μὲ πέτραν μυλικὴν, ἡ ὁποία περιδινουμένη συντρίβει τοὺς κόκκους τοῦ σίτου, οὕτω περιστρεφόμενος εἰς τὸ πλῆθος τῶν βαρβάρων, ἐκρήμνιζε μὲ καιρίας πληγὰς ἄλλους ὑπτίους καὶ ἄλλους πρηνεῖς εἰς τὸν ἄδην, καὶ τέλος πάντων πηδᾷ εἰς ἓνα οἶκον καὶ ἐκεῖθεν φονεύσας πολλοὺς συγκαταφλέγεται καὶ αὐτὸς καὶ οἱ περὶ αὐτὸν ἀνδρεῖοι μὲ τὴν οἰκοδομὴν εἰς τὴν ὁποίαν ἔβαλον πῦρ πανταχόθεν οἱ Τούρκοι.

Τοιαύτη ἀπέβη ἡ μάχη τοῦ Γαλασίου, εἰς τὴν ὁποίαν ἔπραξαν ἔργα ἡρωϊκὰ οἱ διακόσιοι, ἔργα ἄξια τῶν παλαιῶν τριακοσίων, καὶ ἂν οἱ ἐξακόσιοι Γραικοὶ μιμούμενοι τοὺς συστρατιώτας των διακοσίους, ἠθέλων ἀπαντήσῃ τὸν ἐχθρὸν ὄχι ἀπροπαρασκευαίτοι καὶ ἄοπλοι εἰς τὰς ἀγυῖας, ἀλλ' ἐνοπλοὶ εἰς τὰ χαρακώματα, οἱ μὲν βάρβαροι ἠθέλων διωχθῆ, μὲ μεγάλην θραῦσιν καὶ κατασχύνην, οἱ δὲ Μολδαβοὶ δὲν ἠθέλων ἴδει τοὺς προσδοκωμένους σωτήρας των σφάζοντας, καίοντας, λεηλατοῦντας, αἰχμαλωτίζοντας· ζῶντες ὅμως οἱ Μολδαβοὶ καὶ οἱ Ἄζκες ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Ῥωσικῆς προστασίας ἐλησμόνησαν τὰς παλαιὰς λεηλασίας καὶ ἐπιδρομὰς τῶν τουρκικῶν στρατευμάτων, καὶ ἠγνόουν ὅτι ἡ ὀθωμανικὴ ἐξουσία μνησικακοῦσα κατὰ τῶν δύο ἐπαρχιῶν, ἠύχετο νὰ εὖρη ποτὲ εὐκαιρίαν, διὰ νὰ φέρῃ πῦρ εἰς αὐτάς καὶ σίδηρον.

Τὴν ἀκόλουθον τῆς μάχης ἡμέραν οἱ Τούρκοι ὤρμησαν εἰς τοὺς ναοὺς, ὅσους δὲν ἔφθασαν νὰ κατεδαφίσωσι μὲ τὰς σφαιροβόλους ἐλεπόλους, καὶ ἐβεβήλωσαν τὰ ἱερὰ καταγῶγια ὑβρίζοντες ἐκεῖ πᾶσαν

τάξιν γυναικείαν, καὶ ἐπικατασφάζοντες σωρηδὸν πλῆθος τῶν διασωθέντων κατοίκων, καὶ πολλοὺς ἐξ αὐτῶν στέλλοντες μὲ ἀλύτους αἰχμαλωσίας εἰς τὴν Ἰβραίλαν. Οἱ δὲ εἰς τὸ χερσονησίδιον καταφυγόντες Γραικοὶ σάφανε τὸν ἰσθμὸν του, καὶ στήσαντες ὄχυρμα τρίγωνον, ἔχον τὴν βᾶσιν, παράλληλον μὲ τὴν ἔκτασιν τοῦ ἰσθμοῦ, ἔχοντες δὲ καὶ τὰ πλοῖα ὑπὸ τὴν σκέπην τῶν κανονίων τοῦ ἐρύματος ἐκείνου, παρεφύλαττον ἀρμόδιον καιρὸν ἐπιβίσεως, καὶ προσβολῆς κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, προσμένοντες εἰδήσεις, καὶ συνδρομὴν ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ Πεντεδέκα. Τὸ σῶμα τοῦτο συνίστατο ἀπὸ πεντακοσίου μόλις στρατιώτας, καὶ τούτους κακοσυντάκτους συρφετοὺς διαφόρων ἐθνῶν εἰς μέθην, καὶ τὰς τοιαύτας ἀτοπίας γυμναζομένους ἀπὸ τὸν ἀρχηγόν των, ὥστε ὄχι μόνον μακρὰν ἦσαν ἀπὸ τοῦ νὰ συντρέξωσιν εἰς τὸν σκοπὸν τοῦ Ἀθνακίου, ἀλλὰ καὶ αὐτοί, καὶ ὁ Πεντεδέκα θρασεῖς μὲν ὅσον καιρὸν δὲν ἐφάνετο ἐχθρὸς, δειλοὶ δὲ ὡς ἦκουσαν τὴν μάχην, καὶ τὴν εἰς Ἰάσιον κίνησιν τῶν Τούρκων, ἀντὶ νὰ προκαταλάβωσι τὰ πυκνότερα δάση τῆς Μολδαβίας, ὅπου πολλοὶ εἶναι διεκδύσεις, καὶ περιδρομαί, καὶ ὅπου ἀπρακτοῦσι τὰ κανόνια, καὶ τὸ ἱππικὸν καὶ νὰ διαβῶσιν εἰς τὴν Βλαχίαν, ἐκτελοῦντες κἂν τότε τὰς ἐντολάς τοῦ ἀρχιστρατήγου, ἔτρεξαν πρὸς τὸν Προῦτον διὰ νὰ καταφύγωσιν εἰς τὴν Ῥωσικὴν ὄχθην, καὶ ἠθέλων ἐκτελέσει αὐτὸν τὸν αἰσχρὸν των σκοπὸν, ἂν δύο ταξίαρχοὶ των δὲν ἠθέλων ἐμποδίσει τὸν Πεντεδέκα.

Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος οἱ Τούρκοι ἀπειλήσαντες μετὰ τὴν μάχην ἔφοδον κατὰ τοῦ Ἰσαίου, ὡπισθοδρομήσαν ἀπροσδοκῆτως εἰς Ἰβραίλαν, φοβηθέντες, ὡς φαίνεται, μήπως μακροθέντες ἀπὸ τὸ φρούριον, κτυπηθῶσι κατὰ νῶτα ἀπὸ τὸν πρίγγιπα Ὑψηλάντην, καὶ παραίτησαν τὴν Μολδαβίαν ἔρμαιον πάλιν εἰς τὸν δονκιστισμόν τοῦ Πεντεδέκα, ἀμελεστάτου μὲν καθ' ὅλα τὰ χρέη του, εἰς συγγραφὴν δὲ προκηρύξεων ἀνομοσπᾶτου, καὶ γονιμοτάτου.

Εἰς αὐτὴν τὴν στάσιν ἦσαν τὰ πράγματα τῆς Μολδαβίας, ὅταν ὁ ἀπὸ τῆς Βασσαραβίας κρυφίως μὲ τὸν πρίγγιπα Ὑψηλάντην συνεστρατεύσας, Μολδαβὸς μὲν τὴν πατρίδα, Γραικιζῶν δὲ διὰ τὴν καταγωγὴν τοῦ γένους του Γεώργιος Καντακουζηνός, παραλαβὼν ἐξακοσίους στρατιώτας ἀπὸ τὸ στρατόπεδον τοῦ Τηργοβίστου, καὶ ὑπερβὰς τὰ χωρίζοντα τὴν Μολδαβίαν ἀπὸ τῆς Βλαχίας κατὰ τὸ Φωζάνι ὄρη τῆς Βράνας, ἔφθασεν αἰφνιδίως εἰς τὸ Ἰάσιον τὴν 21 τοῦ Μαΐου μηνός, δημοσιεύσας ἀμέσως ὅτι στέλλεται ἀπὸ τὸν πρίγγιπα Ὑψηλάντην πληρεξούσιος, νὰ διατάξῃ τὰ πράγματα τῆς ἐπαρχίας, καὶ νὰ συνάξῃ εἰς τὰς ἐστίαις του τὸν φυγάδα, καὶ διεσκορπισμένον αὐτῆς λαόν. Ἡ κρυφία δὲ ἐντολή, τὴν ὁποίαν εἶχεν, ἦτον νὰ συνάξῃ τοὺς εἰς Μολδαβίαν στρατιώτας, νὰ παραλάβῃ τὰ κανόνια, καὶ τὰ ἄλλα πολυμικὰ ἐφόδια, καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Βλαχίαν, ὅπου ὁ ἐχθρὸς πανταχόθεν ἀπὸ τὰ περίξ φρούρια συρρεύσας, ἐτοιμάζετο εἰς γενικὴν προσ-

βολήν, καὶ ὅπου τὸ στράτευμα τοῦ πρίγκιπος Ὑψηλάντου, διεφθαρμένον ἐξ ἀρχῆς ἀπὸ τὸ παράδειγμα τῆς ἀπαρχῆς, τῶν ὑπὸ τὸν Θεόδωρον Βλαδιμιρέσκον Πανδουρίδων, καὶ Ἀλβανιτῶν, καὶ παραλελυμένων διὰ τὴν τριήμερον ἀπραξίαν δὲν ὑπέσχετο γενναίαν ἀντίστασιν εἰς τὴν μάχην. Ἀλλὰ ματαίως ὁ Καντακουζηνὸς ἠγωνίζετο νὰ φέρῃ πάλιν τὴν ἡσυχίαν καὶ τὸ θάρος εἰς τὸν λαόν, καὶ νὰ μεταβάλλῃ εἰς εὐνοίαν τὴν κατὰ τῶν Γραικῶν ἀπέχθειαν τοῦ Βοϊταρικοῦ καταλόγου τῆς Μολδαβίας· ὅσον αἱ προκηρύξεις συνήθη καταφύγια στρατηγῶν ἀπρακτούντων ἐδημοσιεύοντο, τόσον οἱ Γραικοὶ ἐδολοφονοῦντο εἰς διάφορα μέρη τῆς Μολδαβίας, καὶ πολλοὶ αἰφνιδίως συναρπαζόμενοι παρεδίδοντο σφάγια εἰς τῶν Τούρκων τὴν θηριωδίαν.

Ἡ φήμη ὅμως τῆς εἰς Ἰάσιον ἀλώσεως τοῦ Καντακουζηνοῦ φθάσασα εἰς τοὺς περὶ τὸν Ἀθανάσιον, καὶ τοὺς ἄλλους ἀρχηγούς τοῦ Γαλασικοῦ σώματος τοὺς ἀνεπτέρωσε μὲ χρυσοτάτας ἐλπίδας, καὶ συμπαραλαβόντες Νικόλαον Κοντογόνην τὸν Πελοποννήσιον, καὶ Γεώργιον Σοφινόν, ἄνδρας καὶ τοὺς δύο ἀγαθοὺς, καὶ δραμόντας μετὰ τὴν μάχην τοῦ Γαλασίου εἰς τὴν κοινὴν τῆς κοινῆς πατρίδος ὑπηρεσίαν, ἐπεχειρήθησαν, πρῶτοι αὐτοὶ γενόμενοι τοῦ Προῦτου πλωτῆρες νὰ τὸν ἀνακλύσωσι, διὰ νὰ ἀποφύγῃ τῆς μεσογείου ὁδοπορίας τὸν κίνδυνον, καὶ διὰ νὰ εὐκολύνωσι, τὴν μετακόμισιν τῶν κανονίων, καὶ τῆς ἄλλης πολεμικῆς παρασκευῆς, ἐμβάντες λοιπὸν εἰς σχεδιάς, καὶ ἄλλα σκάφη ποτάμια, καὶ ἐπιβιβάσαντες ἐννέα κανόνια, καὶ ἑπτακοσίας λίτρας βαρουτίου, καὶ ἄλλην τοῦ πολέμου ὕλην, τινὲς δὲ ἐξ αὐτῶν ἰππεῖς, ὀδεύοντες παρὰ τὴν ὄχθην καὶ βυμουσκύντες τὸν παράδοξον αὐτὸν στόλον, ἀνέπλευρον ἕως τὸ Φαλασίον, καὶ ἐκεῖ ἀποβάντες εἰς τὴν ξηρὰν ἐφθασαν εἰς τὸ Ἰάσιον τὴν δεκάτην τρίτην τοῦ Ἰουνίου μηνός, ἄνδρες ὅλοι τὸν ἀριθμὸν πεντακόσιοι.

Ὡς τόσον ἐπειδὴ τὸ ὑπὸ τὸν πρίγκιπα Ὑψηλάντην στράτευμα, ἐκτὸς τοῦ ἀγωνισθέντος ἡρωϊκῆς ἱεροῦ λόχου, τὸ λοιπὸν ὅλον ἔφυγον αἰσχυρῶς κατὰ τὴν πρώτην τῶν Τούρκων προσβολήν, ὁ δὲ στρατηγὸς διὰ νὰ μὴ πέσῃ ὁ νεκρὸς του χάρις εἰς τοὺς βαρβάρους, ἀνέλκων τὸ βαρὺ φορτίον τῆς ζωῆς του ἐπάνω εἰς τὰ ὑπερνεφῆ ὄρη τῆς Τρανσυλβανίας, διεσώθη καταφυγῶν ἐκεῖ. Τότε οἱ Ἰβραϊλίται ὤρμησαν πάλιν, τὸ ἀληθές μὲν κατὰ τῆς Μολδαβίας, κατὰ δὲ τὰς ἐλπίδας τῶν Μολδαβῶν, ἐναντίον τῶν ἐκεῖ Γραικῶν, ἀγνοούντων τοῦ γενικοῦ στρατοπέδου τὴν δυστυχίαν, καὶ μ' ὅλον ὅτι ἐπροχωροῦσαν μὲ στρατιάν μεγάλην, ἐκίνθησαν τοὺς Γραικοὺς μὲ τὰς ἀπατηλὰς εἰδήσεις τῶν ἐντοπίων. Ὁ δὲ Καντακουζηνὸς διὰ νὰ κατασκοπεύσῃ τὸν ἐχθρὸν, ὡς ἔλεγεν, ἀδυνάτησε τὸ ὀλιγάριθμον στράτευμά του, στέλλων εἰς πολλὰ μέρη, καὶ μάλιστα εἰς τὸ Ῥώμανον πεντακοσίους ἰππεῖς, διὰ κατασκοπήν, μὲ παραγγελίαν, ἂν ἀπαντήσωσι δυσκαταμάχητον τὸν ἐχθρὸν, νὰ

ὑποχωρήσωσι συνερχόμενοι πρὸς τὸ κέντρον, αὐτὸς δὲ ἐξελθὼν ἀπὸ τὸ Ἰάσιον, ἐστρατοπέδευσε μὲ ἐξακοσίους σχεδὸν εἰς τὴν Στίγκαν, ἀγρὸν κείμενον ἐπάνω εἰς λόφον ὑψηλόν, καὶ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας ἀπέχοντα ἀπὸ τὴν κώμην τοῦ Σκουλενείου, ἐπὶ τῆς ὄχθης τοῦ Προῦτου, καλὸν μὲν διὰ τὸν περικαλλῆ ἐν αὐτῷ οἶκον, ἔργον Βοϊταρικῆς τρυφῆς καὶ εὐθετον διὰ τὴν γειτνίασιν τοῦ Προῦτου πρὸς ἀνθρώπους μελετώντας φυγὴν, ἀνεπιτηδείωτον δ' ὅμως εἰς στρατοπεδεῖαν, διὰ τὴν ἔλλειψιν μάλιστα τοῦ ὕδατος· τὸ τοιοῦτον κίνημα ἐγέννησεν ὑποψίαν καὶ γογγυσμούς τῶν στρατιωτῶν, κατὰ τοῦ Καντακουζηνοῦ, ὅτι μελετᾷ νὰ διαβῇ τὸν Προῦτον.

Ἄλλ' ἂν παρασιωπήσωμεν τὰ πρὸ τῆς μάχης τοῦ Σκουλενείου, παραιτούντες εἰς τὴν ἱστορίαν τὰ τῆς ἱστορίας, ἡ ὁποία ἀκριβῶς, καὶ πανταχόθεν πολυπραγμονοῦσα τὰ πράγματα, φέρει ἔπειτα λευκὰς ἢ μελαίνας τὰς ψήφους τῆς. Καὶ ἂν ὁ Καντακουζηνὸς διὰ δειλίαν ἢ προδοσίαν ἐλειποτάτησεν, ἂν φρίττῃ διότι δὲν θέλει διαφύγει τῆς ἀπροσωπολήτου καὶ ἀύστηρᾶς ἱστορίας τὸν διηγετικὴν καὶ δημόσιον ἔλεγχον.

Μετὰ τὴν φυγὴν τοῦ Καντακουζηνοῦ διαδεχθέντες τὴν διοίκησιν τοῦ στρατεύματος κατὰ κοινὴν ἐκλογὴν τῶν ἄλλων ταξιαρχῶν ὁ Ἀθανάσιος καὶ ὁ Κοντογόνης τὴν Ἰθὴν τοῦ Ἰουνίου μηνός ἄφησαν εἰς τὴν Στίγκαν ἕως ἑκτὸν στρατιώτας καὶ καταβάντες εἰς τὸ Σκουλένιον μὲ τοὺς λοιποὺς περιεοργάζοντο τὰ πρὸ τριῶν ἡμερῶν ὑπὸ τοῦ Καντακουζηνοῦ εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ σχεδιασθέντα ὀχυρώματα, ἄχρηστα διὰ τὴν πεδινὴν θέσιν τῶν, εὐεπιθέτον ὄψαν εἰς τὸ περικλὸν καὶ ἰπικλὸν τοῦ ἐχθροῦ καὶ ἀσκεπῆ κατὰ τὴν τρίτην πλευρὰν εἰς τὸν κανονίων του τὰς βολὰς. Διὸ καὶ ἐσκέπτοντο νὰ καταλάβωσι μίαν ἄλλην παρακειμένην θέσιν, ἡ ὁποία διὰ στενοῦ Ἰσθμοῦ ἐξέχουσα εἰς τὸν Προῦτον ἐμπόδιζε τὰς προσβολὰς τοῦ ἰπικλοῦ, ἂν ἐταφρεύετο ὁ Ἰσθμὸς τῆς, καὶ καταργούσε τὰ κανόνια τοῦ ἐχθροῦ, ἀναγκαζομένου νὰ ῥίπτῃ τὰς σφαίρας κατ' εὐθυωρίαν τῆς Ῥωσικῆς ὄχθης. Ἀλλ' οἱ Τούρκοι τὴν αὐτὴν ἡμέραν φθάσαντες εἰς τὴν πόλιν τοῦ Ἰασιίου, ἀπέσπασαν εὐθὺς μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ὑπὲρ τοὺς ἐξακοσίους ἰππεῖς καὶ ἄλλους τόσους πεζοὺς, τοὺς ἔστειλαν πρὸς τὴν Στίγκαν, οἱ ὁποῖοι ἀκροβολισθέντες μὲ τοὺς ἐκεῖ φυλάττοντας Γραικοὺς, καὶ διὰ τὴν γενναίαν ἀντίστασιν τῶν καὶ διὰ τὸ σκότος τῆς νυκτὸς ὑπεχώρησαν. Τότε πληροφορηθέντες οἱ Γραικοὶ τὴν δύναμιν τοῦ ἐχθροῦ καὶ συμπεραίνοντες βεβαίαν τὴν ἐφοδὸν του, δὲν εἶχον πλέον καιρὸν διὰ τὴν ὀξύτητα τοῦ κινδύνου νὰ σκάψωσι νέας τάφρους καὶ νέα ὀχυρώματα, ἀλλ' ἔκασαν τὴν νύκτα ἐκείνην τὸ Σκουλένιον, διὰ νὰ μὴ τοὺς κτυπήσῃ ἐκεῖθεν ὁ ἐχθρὸς κατὰ νῶτα, βοηθούμενος ἀπὸ τὰς οἰκοδομὰς, ἀλλὰ κατεγίνοντο ὄφθριοι νὰ ἐνδυναμώσωσιν ὅσον ἐνδέχεται τὰ ἡμιτελῆ ὀχυρώματα τοῦ Καντακουζηνοῦ καὶ νὰ τοποθετήσῃ τὰ ἐννέα κανόνια τῶν. Εἰς

τὰ τοιαῦτα καταγινόμενοι εἶδον δύο ὄρας μετὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου ἐξακισχιλίους περίπου ἰππεῖς πλημμυροῦντας τὸ μεταξὺ τῶν ποταμῶν Προῦτου, Ζιζίας πλατὺ πεδίον, καὶ δισχιλίους πεζοὺς καταβαίνοντας ἀπὸ τὸν λόφον τῆς Στίγκας κατὰ τῶν ὀχυρωμάτων. Εἰς τὴν δεινὴν ταύτην περίστασιν προσετέθη δεινότερα ἡ λειποταξία καὶ εἰς τὴν ἀντικρυνὴν ὄχθην διάβασις ὅλων τῶν ὑπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ ταξιαρχοῦ Κόνδου τοῦ ἡπειρώτου ψευδωνύμων Ἀλβανιτῶν. Οἱ Γραικοὶ ὅμως ἀφοσιώσαντες ἐξ ἀρχῆς τὸν ἐκυτόν των εἰς τὸν θάνατον διὰ τὴν πατρίδα καὶ διὰ τὴν τιμὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ ὀνόματος, δὲν κατεπλήττοντο ἀπὸ κανένα κίνδυνον, ἀλλ' ὄντες ὅλοι τετρακόσιοι ὀγδοήκοντα καὶ πέντε ὀφείσθησαν τότε μεταξὺ των νὰ ἀποθάνωσιν ἐνδόξως.

(Ἐπεται τὸ τέλος.)

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΑΝΕΥ ΕΡΩΤΗΣΕΩΝ

Πότε εἰσῆχθη εἰς Ἀθήνας ἡ τομάτα; Σεῖς οἱ ἐρασταὶ τῆς γοήσεως καὶ δημοφίλους τομάτας, οἱ μηδὲν δυναμένοι νὰ φάγητε ἀνευ τῆς παρεμβάσεώς τῆς, οἱ συμφωνοῦντες μετὰ τοῦ εἰπόντος ὅτι «ἡ τομάτα εἶπε τὸ εὐφυνέστερον δημοῦργημα τοῦ Πλάστου», τί θὰ εἶπητε ὅταν μᾶθητε ὅτι μόλις πρὸ 70 ἐτῶν εἰσῆχθη αὕτη εἰς τὰς Ἀθήνας;

Παρὰ τὸ χορηγικὸν τοῦ Λυσικράτους μνημεῖον ἐκεῖτο, ὡς γνωστὸν, ἡ μονὴ τῶν Καπουκίνων ὁ εὐπροσῆγορος καὶ φιλομειδῆς ἡγούμενος τῆς μονῆς ταύτης ὁ γνωστός ὑπὸ τὸ ὄνομα φραγκοπατέρας ἐν ἔτει 1815 μεταξὺ τῶν ἄλλων σπόρων, οὗς ἐξ Εὐρώπης ἐλάμβανε καὶ ἔσπερνε, ἔλαβε καὶ τομάτα. Πολλὸν παραδοξοῦ ἐφάνησαν εἰς τοὺς ἐπισκεπτομένους αὐτὸν Ἀθηναίους καὶ ἄλλοι ἔτι οἱ κερποὶ τοῦ παραδοξοῦ τούτου φυτοῦ, ἠδυνάτου δὲ νὰ πεισθῶσιν ὅτι τρώγονται ὡμοί ἢ καὶ μαγειρευμένοι· ἀλλ' εὐρέθησαν καὶ τολμηροὶ τινες τότε, οἵτινες λαβόντες τοὺς τοιοῦτους κερπούς τοὺς ἔκαμαν τουραί. Εὐρόντες δὲ αὐτοὺς ὄχι ἀηδεῖς ἐλάβον σπόρους καὶ τοὺς ἐφύτευσαν ἐπιμελούμενοι αὐτῶν ὡς ἀνθρώπων.

Οὕτω βραθυμῶν καὶ κατ' ὀλίγον ἐξωκειώθησαν μετὰ τῆς τομάτας, ἄχρις οὗ εἰσπηδήσασα καὶ ἐν τοῖς φραγητοῖς αὕτη ἀνῆλθεν εἰς τὴν σημερινὴν αὐτῆς περιωπὴν.

Αὐτὰ συμβαίνουν καὶ εἰς τὴν Ἀγγλίαν. — Ἡ φράσις αὕτη θὰ καθιερωθῆ ὀχι μόνον προκειμένου περὶ ὑποκριτικῆς ἀνηθικότητος ἀλλὰ καὶ περὶ δολιεύσεων τῶν πρὸς χρῆσιν τοῦ στρατοῦ εἰδῶν.

«Τὰ κατὰ τὸ νέον σύστημα ζῆφι, λέγει ἀγγλικὴ ἐφημερίς, ἅτινα ἐδόθησαν πρὸ τινος εἰς τὰ συντάγματα τοῦ ἰππικοῦ ἐν Aldershot δοκιμασθέντα ἐπειδὴ εὐρέθησαν κατὰ τὸ πλεῖστον ἀτελέστατα κατασκευασμένα, ἐπεστράφησαν εἰς τοὺς κατασκευαστὰς αὐτῶν.» Ἡ τοιαύτη τῶν ἀγγλων ὀπλοποιῶν διαγωγὴ πικρὰς ἐμπνέει σκέψεις· μετ' ἀγανακτικῆς τοῦ λοιποῦ ἀναφανεῖ ὁ συντάκτης τῆς ἀγγλι-

κῆς ἐφημερίδος, ἐξ ἧς μετεγράφησαν τ' ἀνωτέρω. . . «Λοιπὸν διὰ νὰ κερδήσουν λίρας τινὰς στερλίνας ὑπὲρ τὴν συμφωνίαν οἱ ἔντιμοι οὗτοι ἐργοστασιαρχοὶ ἐπρομήθευσαν ὄπλα, τὰ ὅποια προφανέστατα θὰ ἦσαν ἀχρηστοὰ ἐν ταῖς χερσὶ τῶν γενναίων, οἵτινες εἰς αὐτὰ ἤθελον ἐμπιστευθῆ τὴν προστασίαν τῆς ζωῆς των. Φαντάσθητε ἓνα φαρμακοποιὸν ἐκτελοῦντα μὲ νοθευμένα φάρμακα τὴν συνταγὴν ἰατροῦ, ἐξ ἧς ἐξαρτᾶται ἡ ζωὴ ἀσθενοῦς τινος. Ἐλπίζομεν ὅτι ὁ εἰσαγγελεὺς θὰ εὖρη μέσον ὅπως δώσῃ εἰς τοὺς εὐσυνειδήτους τούτους βιομηχάνους νὰ ἐνοήσωσι πόσον αἰσχρὰ καὶ παράνομος ὑπῆρξεν ἡ διαγωγὴ των. Ἡ παντελής καταστροφὴ τινῶν ἐκ τῶν κυρίων τούτων, οἵτινες παραδίδουσιν εἰς τὴν κυβέρνησιν ἐλεεινὰ ξίφη διὰ τοὺς στρατιώτας μας δὲν θὰ θεωρηθῆ βεβαίως ὡς αἰτία ἐθνικοῦ πένθους.»

Καὶ ὅμως ἐνθ' ἀμύνουσι τόσα καὶ τόσα οἱ κύριοι Ἄγγλοι λέγουσι περιφραστικῶς τὸ ὑποκάμισον διότι ἡ αἰδῶς δὲν τοῖς ἐπιτρέπει νὰ τὸ εἰπῶσι μὲ τὸ ὄνομά του.

Στοργὴ πυργίτου.—Ἐκ τοῦ ἐσχάτως ἐκδοθέντος τελευταίου τόμου τῶν ἔργων τοῦ περιωνύμου Ἰβάν Τουρκένεφ, σταχυολογοῦμεν τὸ ἐπόμενον τρυφερώτατον διηγημάτιον :

«Ἐπέστρεφον ἐκ τοῦ κυνηγίου καὶ διηρχόμεν δενδροστοιχίαν τινὰ τοῦ κήπου μου. Ὁ κύων μου ἔτρεχε πρὸ ἐμοῦ. Αἰφνης βραχύνει τὸ βῆμα καὶ προχωρεῖ μετ' ἐπιφυλαξέως ὡς νὰ ἐρρινηλάτῃ θήρακά τι.

Παρατήρησα ὑπὸ τὴν δενδροστοιχίαν καὶ εἶδον μικρὸν πυργίτην, κίτρινον ἔχοντα τὸ ῥάμφος καὶ ἐπιλωμένην τὴν κεφαλὴν. Εἶχε πέσει τῆς φωλεᾶς του (διότι ὁ ἀνεμος ἔσειε σφοδρῶς τὰ δένδρα) καὶ ἔμενε συμμαζευμένος, διαστέλλων θλιβερῶς τὰς μικρὰς καὶ μολίς πτερωθείσας πτέρυγας του.

Ὁ κύων μου ἐπλησίαζεν εἰς αὐτό, τεταμένους ἔχων ὄλους τοὺς μῦς, ὅτε αἰφνης ὀρμήσας ἀπὸ παρακειμένου δένδρου γηραιὸς πυργίτης μελανόστηθος κατέπεσεν ὡς πέτρα πρὸ τοῦ στόματος τοῦ κυνός· καὶ ἠνωρθωμένα ἔχων τὰ πτερὰ ἐκ τρόμου, ἀσπαίρων, θλιβερόν δ' ἐκβάλλων κινάρονον, ἀπελπίς ἐπήδησε δις πρὸς τὸ ἀνοικτὸν ἐκεῖνο στόμα τὸ δι' ἀγκυλωτῶν ὀπλισμένον ὀδόντων.

Εἶχεν ὀρμήσει ὅπως σῶσῃ τὸ τέκνον του, ἤθελε νὰ τὸ περιφρουρήσῃ. Ἄλλ' ὄλον τὸ σῶμα αὐτοῦ ἐφρίσσειν ἐκ τρόμου, ἡ κραυγὴ αὐτοῦ ἦτο βραχνὴ καὶ ἀγρία· ἀπέθνησκεν, ἐθυσίαζε τὴν ζωὴν του.

Ὅποιον πελώριον θηρίον θὰ ἐφαίνετο εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του! Καὶ ἐν τούτοις δὲν ἠδυνήθη νὰ μείνῃ ἐπὶ τοῦ κλάδου τοῦ τούτου ὕψηλοῦ καὶ ἀσφαλοῦς. Δύναμίς τις ἰσχυροτέρα τῆς θελήσεώς του ἐκρήμνισεν αὐτὸν ἐκεῖθεν.

Ὁ κύων ἔστη, ὀπισθοδρόμησε. Θὰ ἐλεγέ τις ὅτι καὶ αὐτὸς ἀνεγνώρισε τὴν δύναμιν ταύτην.

Ἐκάλεσα ἐνσπουδῆ τὸν κύνα μου περισκεπτος καὶ ἀπεμακρύνθη πλῆρης ἱεροῦ τινος σεβασμοῦ.

Ναί, μὴ γελᾶτε, σεβασμὸν ἠσθάνομην πρὸς τὸ μικρὸν ἡρωϊκὸν ἐκεῖνο πτηνόν, πρὸς τὴν ὀρμὴν ἐκείνην τῆς ἀγάπης του.

Ἡ ἀγάπη, ἐσκέφθη, εἶνε ἰσχυροτέρα τοῦ θανάτου καὶ τοῦ φόβου τοῦ θανάτου. Διὰ τῆς ἀγάπης κινεῖται καὶ διατηρεῖται ἡ ζωὴ».

Διατὴ ζοῦν πολὺ αἱ γυναῖκες.—

Αἱ γυναῖκες ζοῦν περισσότερο ἂν καὶ κινῶνται καὶ ἀσκῶνται ἐν γένει πολλῶ ὀλιγώτερον τῶν ἀνδρῶν.

Συνήθως μάλιστα βλέπομεν γυναῖκα πλήρους ἀπολαυούσας ὑγείας, βιούσας ἐν τούτοις ἐν ἀεργίᾳ καὶ σωματικῇ ἀδρανεῖᾳ.

Ὁ Τισσὼ ἐξήγησε τὸ φαινόμενον.

«Τοῦτο συμβαίνει, εἶπε, διότι αἱ γυναῖκες ὁμιλοῦν περισσότερο τῶν ἀνδρῶν.

Ἡ φλυαρία εἶνε εἶδος ἀσκήσεως ἀναλόγου πρὸς τὰς ἀνάγκας αὐτῶν, ἀρκοῦσα νὰ διευκολύνῃ τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος χωρὶς νὰ κουράζῃ τὰ ὄργανα».

Διόλου φιλόφρων δὲν εἶνε πρὸς τὰς κυρίας ὁ κύριος οὗτος.

Τὶ στοιχίζουσι οἱ Ἀθάνατοι.—

Οἱ τῆς Γαλλίας Ἀθάνατοι δὲν ὁμοιάζουν τοὺς Ὀλυμπίους τοὺς τρεφομένους μὲ νέκταρ καὶ ἀμβροσίαν. Ἰδοὺ τί στοιχίζουσι εἰς τὸ Γαλλικὸν ἔθνος.

Ἡ γαλλικὴ ἀκαδημία στοιχίζει 98, χιλιάδας φράγκα τὸ ἔτος δαπανώμενα ὡς ἑξῆς :

Εἰς ἐτησίαν χορηγίαν ἐκάστου τῶν τεσσαράκοντα	Φρ.	1500
Εἰς ἐπιχορηγήσιν τοῦ ἰσοδίου γραμματέως	»	6000
Εἰς ὁμοίαν πρὸς τὰ πέντε μέλη τῆς ἐπιτροπείας τοῦ λεξικοῦ	»	1200
Εἰς ἐτησίαν δαπάνην σχετικῶς πρὸς τὸ αὐτὸ λεξικόν	»	10000
Εἰς ἐκτύπωσιν λόγων καὶ ὑπομνημάτων	»	5000
Εἰς διαφόρους δαπάνας	»	11000

Ἡ μᾶλλον στοιχίζουσα ἐκ τῶν πέντε ἀκαδημιῶν εἶνε ἡ τῶν ἐπιστημῶν, δι' ἣν καταναλίσκονται ἐτησίως 203,500 φρ.

Ἡ σκηνὴ ἐν Ξενοδοχείῳ.

Πεινασμένη Ἀγγλὶς μολίς ψελλιζουσα τὰ ἑλληνικὰ καὶ θέλουσα βιδελίσιον μπιρζόλα ἀποτείνεται πρὸς τὸν ξενοδόχον καὶ γίνεται ὁ ἑξῆς διάλογος :

Ἀγγλῖς. Σὺ... βόδι...!

Ξενοδόχος. Εὐχαριστῶ.

Ἀγγλῖς. Ἐγὼ... γελᾶδα...!

Ξενοδόχος!...

Ἀγγλῖς. Γάμος... τί παιδί ;

Ξενοδόχος. Βιδελάκι.

Ἀγγλῖς. (Ἐν θριαμβῳ). Τὴν μπιρζόλαν του!

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

110. Αἶνιγμα.

Εἶμαι προσὸν ἐξαίρετον ἂν μ' ἔχῃς στὰ μυαλά σου, μὰ στὸ χρηματιστήριον ἂν ἦμαι, συμφορὰ σου... κρατεῖ τὸ χρῆμά σου καλὰ· κ' ἂν στὴν ἀσθένειά σου, θὰ γίνῃς· εἶτε θά ντυθῇ· εἰμὲ! τὰ σάβανα σου.

111. Στοιχειόγραφος.

Τόπε προσκνήσεως τῶν ἀρχαίων χρόνων καὶ γνωστὴ τοῖς πᾶσι!

πᾶ· τις θὰ σὲ χιάσῃ,

τῇ προσθήκῃ ἐνὸς α ἔχοντος καὶ τόνου.

112. Στοιχειόγραφος.

Εἶμαι μέσα στὴ βουλή,

μοῦκοφες τὴν κεφαλὴ;

βρέθηκα στὴν κεφαλὴ.

113. Ἱστορικὴ φράσις.

Τίς εἶπε τὴν ἐξῆς φράσιν:

«Ἀλλήθεις ἐντεθεὺν τῶν Πυρρηναίων εἶνε ψεῦδη ἐκεῖθεν αὐτῶν.»

114. Ἱστορικὴ πληροφορία.

Ποῦ καθιερώθη τὸ πρῶτον ἡ ἰσοδότης τῶν δικαστῶν;

115. Φιλολογικὴ ἐρώτησις.

Εἰς ποῖον δράμα καὶ τίνας ποιητοῦ τὸ κυριώτερον πρόσωπον εἶνε βυβδόν;

116. Ἐφεύρεσις.

Εἰς ποῖον ἀποδίδεται ἡ ἐφεύρεσις τοῦ τηλεσκοπίου;

117. Ὁρισμός.

Τίς ἔδωκε τὸν ἐπιτυχέστερον ὀρισμὸν τοῦ ἀπείρου καὶ τίς ὁ ὀρισμὸς οὗτος;

118. Πρόβλημα.

Τρεῖς ἄνθρωποι διανεμόνται πορτοκάλια· ὁ Α' λαμβάνει τὰ 2)5 καὶ ἐπὶ πλέον 6' ὁ β' τὸ 1)3 καὶ ἐπὶ πλέον 9' ὁ τρίτος 33 τὰ ὅποια ὑπολείπονται. Πόσα ἦσαν τὰ πορτοκάλια καὶ ἀνὰ πόσα ἔλαβον οἱ δύο πρῶτοι;

119. Παράθεσις.

Τίνας ποιητοῦ καὶ ἐν τίνοις ποιήματός του εἶνε οἱ ἑξῆς στίχοι:

«Ἄντι μνημείων καὶ μαυσιλείων ἐπὶ τοῦ τάσου μου καφνετον ζητώ. ὦ φίλοι, νὰ ἐγερθῆ, ὅπταν πίνουσι καφε οἱ ἄλλοι γυμνὸν κρανίον θέλει προβάλει, τὸ ἄρωμά του νὰ ὀτρυνθῆ.»

120. Ἀπόδειξις.

Διατὴ ὁ ὄνος προξενεῖ θέρυδον καὶ μετὰ θάνατον;

Λ Υ Σ Ε Ι Σ

99. Ἀλέκτωρ.—100. Ἥττα.—Ἥττα.—101. Ὁ Καρτέσιος.—102. Ἀκταία.—103. Ὁ Ἀριστέιδης, διὰ τὸ εἶναι πάντας τοὺς ἐλευθέρους πολίτας ἐξ ἴσου ἀνεπτυγμένους.—104. Τοῦ τελώνου κ. Μπέλλερ.—105. δραχμὰς 60.—106. Ὅποτος—ποτος—οἶος· ἴος—ος.—107. Ἀρετῆ—ἀρῆ—ἄρη.—108. Ἐν ἔτει 1815 ὑπὸ τῶν Καπουκίνων μοναχῶν (ὄδε καὶ εἰς τὰς Ἄ π α ν τ ῆ σ ε ἰ ς ἄ ν ε υ ἰ ἔ ρ ω τ ῆ σ ε ω ν).—109. Τὸ ῥῆμα «ἀπορῶ».

Αὐταὶ τῶν τοῦ προηγούμενου φύλλου

Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

Τὰς πλείους λύσεις ἀπέστειλον· ἡ ἐνταῦθα δεσποινὶς Λευκοθέα (Ἐ. Ν. Κ.), καὶ ἐν Σόφῳ κ. Μ. Ἰ. Μιχαήλ ἢ Καζαμίας διερμηνεὺς τῶν Ἀγγλων.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

κ. Σ. Σ. Γιούργεον. Ἐλήφθησαν παραγγελίαις ἐξετελέσθησαν καὶ ἐκτελεσθήσονται, εὐχαριστοῦμεν θερμῶς.—κ. Ν. Φ. Κωνσταντινουπόλιν. Ἄπαντα ἐξετελέσθησαν.—κ. Ἐ. Α. Α. Γεργέστην. Ἀριθ 73 ἐστάλη.—κ. Σ. Κ. Κιάτον. Ἐλήφθη εὐχαριστοῦμεν.—κ. Ν. Π. Ἀργυροπόλιν. Ἀπεστάλη.—κ. Ἰ. Β. Ζάκυνθον. εὐχαριστοῦμεν ἀρχαῖε τῶν ἡμερῶν! Τὰ ἐλάδατε.—κ. Ν. Μ. Κιάτον καὶ Κ. Κ. Ἄρταν. Παραγγελία σας ἐξετελέσθη.—κ. Θ. Δ. Σαβύρην. Σὰς ἀναμένομεν πρὸς τὸν κ. Χ. Φ. ἐγράψαμεν.